Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 45

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκιστόμενον ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς νοῦς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 16.—	Ἐτησία . .	δρ. 20.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 10,50
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45

Φύλλα παλαιότερα ἑνός, ἑκάστης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Βασιλίσσης ὁρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ον | *Ἐν Ἀθήναις, 15 Αὐγούστου 1920* | *Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 37*

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Τὸ Φελσενχάϊμ, μὲ τὴ βράχινη κουκούλα του, ἀψηφοῦσε καὶ τὴ βροχὴ καὶ τὸν ἄνεμο καὶ τὸν κεραυνό. Οἱ γυναῖκες μόνο ἐτρόμαζαν ἀπὸ τοὺς κρότους, ἀλλὰ κι' αὐτὲς ὄχι τόσο πολύ.

Τὴν ἄλλη μέρα πρὸς τὸ βράδυ, ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς ποὺ τοὺς ξεκούφανε. Ἦταν ὅλοι μαζεμένοι στὴ βιβλιοθήκη, ὅταν ἀκούσθηκε ὁ ξερός, ὁ σπαρακτικός, ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος κρότος, ποὺ τὸν διαδέχθηκε ἀπέξω ἡ βαθύτερη σιγή. Χωρὶς ἀμφιβολία, ὁ κεραυνὸς εἶχε πέσει κοντὰ στὸ Φελσενχάϊμ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούσθηκε κι' ἄλλος κρότος.

— Τ' ἦταν αὐτό: φώναξε ὁ Τζάκ.

— Δὲν ἦταν κεραυνός! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ.

— Ὄχι βέβαια! εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων πλησιάζωντας τὸ παράθυρο.

— Μὴν ἦταν κανονιὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα; ρώτησε ὁ Ἐρνέστος.

Ἀκροάσθηκαν μὲ ἀγωνία... Μπορεῖ νἄκαμαν λάθος... Ἴσως νὰ ἦταν μιὰ ἀκουστικὴ ἀπάτη, ἕνα λείφανο τοῦ κεραυνοῦ, μιὰ τελευταία ἠχὼ τοῦ φοβεροῦ του κρότου... Ἂν ἦταν ὅμως κανονιά, θὰ πῆ πὼς κάποιο πλοῖο βρισκόταν μπροστὰ στὸ νησί, σπρωγμένο ἀπὸ τὴν τρικυμία, ἴσως σὲ κίνδυνο...

Καὶ νά, δεύτερος κρότος, ὅμοιος μὲ τὸν πρῶτο, ἄρα ἀπὸ τὴν ἴδια ἀπόσταση, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς νὰ προηγηθῆ καμμιὰ ἀστραπή!

— Κανονιὲς εἶναι! φώναξε ὁ Τζάκ. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν χωρεῖ πιὰ ἀμφιβολία...

— Ναί!.. αὐτὴ τουλάχιστο ποὺ ἀκούσαμε τῶρα, ἦταν κανονιά, ἐβεβαίωσε ὁ κ. Οὐόλστων.

Ἀμέσως ἡ Ἄννα ἔτρεξε στὴν πόρτα:

— Ὁ Ξιφίας!... δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ὁ Ξιφίας!...

Πέρασαν λίγες στιγμὲς μὲ σιωπὴ ἀγωνίας. Ὁ Ξιφίας ἀπέξω ἀπ' τὸ νησί, ζητῶντας βοήθεια;... Ὄχι..!. ὄχι!.. Ὅτι ἕνα πλοῖο ὁποιοδήποτε εἶχε σπρωχθῆ στὰ βορειανατολικά, ὅτι εἶχε πέσει στὶς ξέρες τοῦ Ἀκρωτηριοῦ τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας ἢ τοῦ Ἀνατολικοῦ, αὐτὸ μποροῦσαν νὰ τὸ ὑποθέσουν. Ἀλλὰ ὄχι κι' ὅτι τὸ πλοῖο αὐτὸ ἦταν ἡ Ἀγγλικὴ κορβέττα. Ἀδύνατο, ἀπαράδεκτο! Τότε θὰ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Εὐρώπη πρὸ τριῶν τοὐλάχιστο μηνῶν καὶ θὰ εἶχε συντομεύσει σημαντικὰ τὴ διαμονή της στὴν Ἀγγλία... Ὄχι! ὄχι!., Κι' ὁ κ. Ζερμὰττ τὸ ἐφώναξε μὲ τόση πεποίθηση, ὥστε ὅλοι συμφώνησαν μαζί του: Δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ Ξιφίας.

Ὁπωσδήποτε, δὲν ἦταν λιγώτερο φρικτὸ νὰ συλλογίζουνται πὼς ἕνα πλοῖο ἐκινδύνευε ἀπέξω ἀπ' τὸ νησί... ὅτι ἡ τρικυμία μποροῦσε νὰ τὸ ρίξη στὸ βράχο, ὅπου εἶχε γαυαγήσει τὸ *Λάνδλορδ*...ὅτι τοῦ κάκου ζητοῦσε βοήθεια...

Ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζάκ βγῆκαν ἔξω μὲ τὴ βροχὴ κι' ἀνέβηκαν τὴν πλαγιά, πίσω ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ. Ἀπὸ κεῖ φαινόταν ἡ θάλασσα. Ἀλλὰ τόση ἦταν ἡ θολούρα, ὥστε δὲν μποροῦσαν νὰ διακρίνουν οὔτε 'ς ἕνα διάστημα σχετικῶς μικρό. Κι' ἀναγκάσθηκαν κι' οἱ τέσσερις νὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ ἰδοῦν τίποτα στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας.

— Ἔπειτα, τί θὰ μποροῦσαμε νὰ κάμουμε γι' αὐτὸ τὸ πλοῖο;.. ρώτησε ὁ Τζάκ.

— Τίποτα! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ.

— Ἂς προσευχηθοῦμε γιὰ τοὺς δυστυχισμένους ποὺ βρίσκουνται σὲ κίνδυνο, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων. Ὁ Παντοδύναμος νὰ τοὺς βοηθήση καὶ νὰ τοὺς σώση!

Οἱ τρεῖς γυναῖκες γονάτισαν μπροστὰ στὸ παράθυρο κι' οἱ ἄνδρες στάθηκαν σκυμμένοι ἀπὸ πίσω τους.

Ἐπειδὴ δὲν ἀκούσθηκε ἄλλη κανονιά, ἔπρεπε νὰ συμπεράνουν ὅτι τὸ πλοῖο εἶχε χαθῆ αὔτανδρο ἢ ὅτι εἶχε σπρωχθῆ στάνοιχτά.

Κανένας, ἐκείνη τὴ νύκτα, δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ. Ὅλοι ἀγρύπνησαν στὴ σάλα. Καὶ μόλις ξημέρωσε — ἡ καταιγίδα εἶχε πάψει, — ὥρμησαν ἔξω ἀπὸ

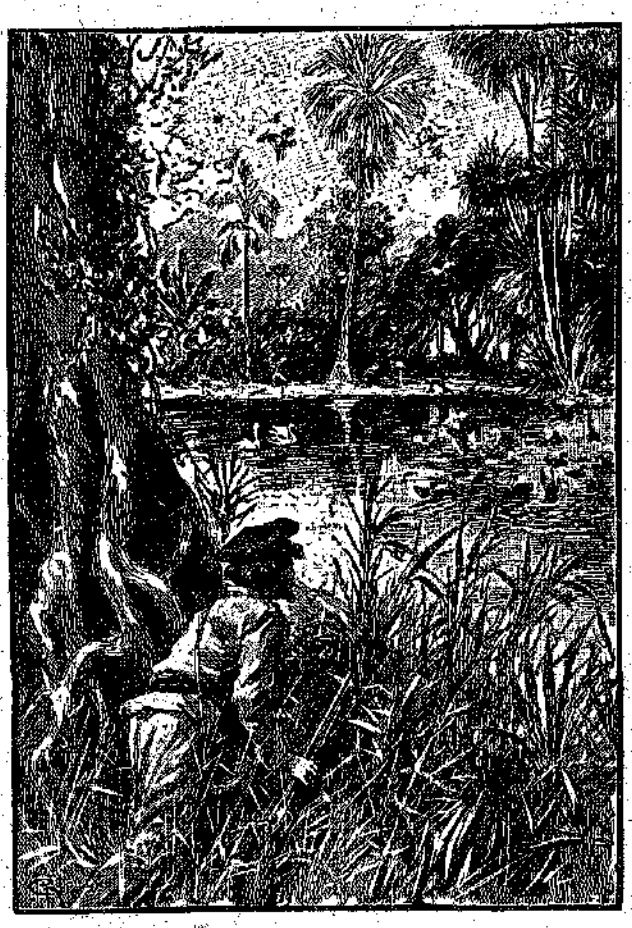

«Ὅλη αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, ὁ Τζὰκ μπόρεσε νὰ ἱκανοποιήση μὲ τὸ πυροβόλο τὰ κυνηγετικά του γούστα...»

τὸ Φελσενχάϊμ, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴ θάλασσα.

Κανένα πλοῖο δὲν εἶδαν· οὔτε στὸν δρόμο τῆς Σωτηρίας, οὔτε στὴ θάλασσα ποὺ ἁπλωνόταν ἀνάμεσα στὰ δυὸ Ἀκρωτήρια. Ἀλλὰ καὶ στὸ βράχο, ποὺ εἶχε ναυαγήσει τὸ «Λάνδλορδ», σὲ ἀπόσταση τριῶν λευγῶν, δὲν φαινόταν τίποτα, οὔτε ἴχνος ἀπὸ ναυάγιο.

— Πᾶμε στὸν Καρχαρία! εἶπε ὁ Τζάκ.

— Ἔχεις δίκιο, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἀπὸ τὸ πυροβολεῖο, θὰ μπορέσουμε νὰ ἰδοῦμε τὴ θάλασσα μακρύτερα.

— Ἔπειτα, πρόσθεσε ὁ Τζάκ, εἶναι περίσταση νὰ ρίξουμε καὶ μεῖς μερικὲς κανονιές. Μπορεῖ νὰ τὶς ἀκούσουν ἀπὸ τὸ πέλαγο καὶ νὰ μᾶς ἀπαντήσουν.

Δύσκολο θἆταν νὰ φθάσουν στὸ νησάκι, γιατὶ στὸν δρόμο θὰ εἶχε ἀκόμα θαλασσοταραχή. Ὁπωσδήποτε, τὸ διάστημα δὲν ἦταν παρὰ μιὰ λεύγα κι' ἡ βάρκα μποροῦσε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ.

Οἱ γυναῖκες, μ' ὅλη τους τὴν ἀνησυχία, δὲν βρῆκαν τὸ θάρρος νἀντισταθοῦν σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο. Ἐπρόκειτο ἴσως νὰ σωθῇ ἕνα πλοῖο.

Στὶς ἑπτά, ἡ βάρκα ξεκίνησε. Ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ κωπηλατοῦσαν μ' ὅλη τους τὴ δύναμη. Μερικὰ κύματα ποὺ τοὺς ἔλουσαν ἀπὸ τὴν πλώρη, δὲν τοὺς ἔκαμαν νὰ ὀπισθοχωρήσουν.

Ἔφθασαν στὸ νησάκι καὶ βγῆκαν στοὺς χαμηλοὺς βράχους.

Τί μεταβολές, τί ζημιές! Παντοῦ ἔβλεπες δένδρα ξερριζωμένα. Ὁ περίβολος τῶν ἀντιλοπῶν ἦταν γκρεμισμένος καὶ τρομαγμένα τὰ ζῶα ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ὁ κ. Ζερμὰττ κι' οἱ σύντροφοί του ἔφθασαν στὸ λόφο τοῦ πυρροβολείου καὶ φυσικὰ πρῶτος ὁ Τζὰκ ἀνέβηκε στὴν κορυφή.

— Ἐλᾶτε!... ἐλᾶτε!... τοὺς φώναξε μὲ ἀνυπόμονη φωνή.

Ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος βιάσθηκαν νἀναιβοῦν.

Ὤ, τί θέαμα! Τὸ ὑπόστεγο, ὅπου ἦταν τὰ δυὸ κανόνια, τὴ νύκτα εἶχε πυρποληθῇ καὶ τώρα δὲν ἦταν παρὰ ἐρείπιο ποὺ κάπνιζε ἀκόμη. Τὸ κατάρτι τῆς σημαίας, σχισμένο ἀπὸ πάνω ὣς κάτω, ἦταν πεσμένο 'ς ἕνα σωρὸ ἀπὸ χόρτα καὶ χαμόδενδρα μισοκαμένα. Ὅσο γιὰ τὰ δένδρα, ποὺ οἱ κλῶνοι τους διεσταυρωνόνταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ πυροβολεῖο, κι' αὐτὰ ἦταν κατασπασμένα ὣς τὶς ρίζες κι' ἔβλεπες ἀκόμα τὰ ἴχνη τῆς φλόγας, ποὺ εἶχε κάψει τὶς κορυφές.

Τὰ δυὸ κανόνια στεκόνταν ἀπάνω στοὺς κυλλίβαντες, ποὺ ἡ καταιγίδα δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς ἀναποδογυρίσῃ.

Ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ εἶχαν πάρει μαζί τους καινούργια φυτίλια, γιὰ νἀντικαταστήσουν ἐκεῖνα ποὺ θὰ εἶχαν βραχῆ· καθὼς καὶ πολλὰ βλήματα, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ πυροβολοῦν, ἂν τοὺς ἀπαντοῦσαν ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ὁ Τζὰκ ἔβαλε φωτιὰ στὸ πρῶτο κανόνι.

Τὸ φυτίλι κάηκε ὣς τὴν τρύπα, ἀλλὰ δὲν ἔπεσε ἡ κανονιά.

— Θὰ βράχηκε τὸ γέμισμα καὶ γι' αὐτὸ δὲν πῆρε φωτιά, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ.

— Νὰ τὸ ἀλλάξουμε, εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων. Τζάκ, πάρε τὴ βέργα καὶ προσπάθησε νἀδειάσῃς τὸ κανόνι. Ἔπειτα θὰ βάλουμε ἄλλο βλῆμα.

Ἀλλὰ ἡ βέργα μπῆκε στὸ κανόνι καί, πρὸς μεγάλη ἔκπληξη τοῦ Τζάκ, ἔφθασε ὣς τὸν πάτο. Τὸ βλῆμα, ποὺ εἶχαν βάλει κατὰ τὰ τέλη τοῦ καλοκαιριοῦ, δὲν βρισκότων πιὰ ἐκεῖ-μέσα. Ἔτσι ἄδειανὸ ἦταν καὶ τὸ δεύτερο κανόνι!

— Τὰ ἔρριξαν;... φώναξε ὁ κ. Οὐόλστων.

— Ναί, καὶ τὰ δυό! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ.

— Μὰ ποιός;

— Ποιός; ἔκαμε ὁ Ἐρνέστος ὕστερ' ἀπὸ μικρὴ σκέψη. Μὰ ὁ κύριος Κεραυνὸς βέβαια!

— Ὁ κεραυνός;

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πατέρα! Ὁ τελευταῖος κεραυνὸς ποὺ ἀκούσαμε χθὲς βράδυ, ἔπεσε σ' αὐτὸ τὸ βουναλάκι. Τὸ ὑπόστεγο κάηκε καί, ἅμα ἡ φωτιὰ ἔφθασε στὰ κανόνια, οἱ δυὸ κανονιὲς ἔπεσαν ἡ μιὰ κατόπι τῆς ἄλλης...

Μπροστὰ στ' ἀποκαΐδια ποὺ σκέπαζαν τὸ ἔδαφος, ἄλλη ἐξήγηση δὲν χωροῦσε. Ἀλλὰ τί ὧρες ἀγωνίας εἶχαν περάσει οἱ κάτοικοι τοῦ Φενσελχάϊμ τὴ φοβερὴ ἐκείνη νύκτα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκούσθηκαν οἱ δυὸ κανονιές!...

— Πῶς σᾶς φαίνεται λοιπὸν αὐτὸς ὁ κεραυνὸς ποὺ γίνεται κανονιέρης, φώναξε ὁ Τζάκ, αὐτὸς ὁ Ζεὺς ποὺ φυτρώνει ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸν σπέρνουν!...

Ἀφοῦ ξαναγεμίσθηκαν τὰ κανόνια, ἡ βάρκα ἔφυγε ἀπὸ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία, ὅπου ὁ κ. Ζερμὰττ ἔπρεπε νὰ ξαναφτιάσῃ τὸ ὑπόστεγο, ἅμα τὸ συγχωροῦσε ὁ καιρός.

Ἔτσι κανένα πλοῖο δὲν εἶχε φανῆ τὴν περασμένη νύκτα ἀπέξω ἀπὸ τὸ νησί, κανένα πλοῖο δὲν εἶχε ναυαγήσει στὶς ξέρες τῆς Νέας-Ἑλβετίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Στὸ Φαλκενχόρστ. — Στὸ Βάλντεγκ. — Στὸ Τσούκερτοπ. — Στὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ. — Ἡ ἔρημη θάλασσα. — Προετοιμασίες γιὰ ταξείδι. — Ποιοὶ φεύγουν καὶ ποιοὶ μένουν. — Στὴ βουνοσειρὰ τοῦ Φραγμοῦ. — Ἀποχαιτισμοί.

Ἡ περίοδος τῶν βροχῶν τελείωσε τὴν τελευταία ἑβδομάδα τοῦ Αὐγούστου. Ἐπειδὴ ἐσκόπευαν νὰ κάμουν ταξεῖδι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ, ἄρχισαν ἀμέσως τὸ ὄργωμα καὶ τὴ σπορά.

Αὐτὴ τὴ φορά, οἱ δυὸ οἰκο[illegible] ἀποφάσισαν νὰ μὴν ἐγκατασταθοῦν στὸ Φαλκενχόρστ. Ἡ θερινὴ κατοικία εἶχε ὑποστῆ ἀρκετὲς βλάβες τὸ χειμῶνα κι' ἔπρεπε νὰ ἐπιδιορθωθῇ. Λίγες μέρες μόνο θὰ περνοῦσαν ἐκεῖ, ὥς που νὰ σπείρουν τὰ χωράφια, νὰ κλαδέψουν τἀμπέλια καὶ νὰ περιποιηθοῦν τὰ ζῶα. Τὸ ἴδιο θὰ ἔκαναν καὶ στἆλλα κτήματα. Καὶ θὰ περίμεναν δυὸ μῆνες ἀκόμη τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ «Ξιφία», ἐργαζόμενοι γιὰ τὴν ἐπάρκεια καὶ τὴν εὐημερία τῆς ἀποικίας.

Ἐπειδὴ ἡ παρουσία τῆς κυρίας Ζερμὰττ καὶ τῆς κυρίας Οὐόλστων στὸ Φελσενχάϊμ ἦταν ἀπαραίτητη, οἱ δυὸ νοικοκυράδες ἐδήλωσαν πὼς ἀναλαμβάνουν αὐτὲς τὶς μέσα κι' ἔξω ἐργασίες, τὰ ζῶα, τὰ κουλιά, τὸ λαχανόκηπο κτλ. Ἐπέτρεψαν ὅμως στὴν Ἄννα νὰ συνοδεύσῃ τὸν πατέρα της στὴν ἐπίσκεψη τῶν κτημάτων κι' ἡ καλὴ κόρη εὐχαριστήθηκε πολύ. Κι' ὁ Ἐρνέστος, ἐννοεῖται, τὸ ἴδιο. Ἄλλωςτε τὰ ταξείδια, ἀπὸ τὸ ἕνα κτῆμα στὸ ἄλλο, δὲν θὰ ἦταν διόλου κουραστικά. Εἶχαν τὸ ἁμαξάκι μὲ τοὺς δυὸ βονάσους καὶ μ' αὐτὸ θὰ πήγαιναν ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ἡ Ἄννα, ἐνῷ ὁ Τζὰκ θὰ προηγεῖτο, σὰν ἀνιχνευτής, καβάλλα στὸν ἀγαπημένο του ἔναγρο Λάϊχτφους.

(Ἔπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΤΣΙΜΠΟΥΚΙ

Ἀραβικὸ παραμύθι

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 283)

Ὅταν οἱ τσέπες του δὲν χωροῦσαν πιὰ οὔτε λεπτό, γέμισε τὸ φέσι του, τὴ ζώνη του, τὰ πασσούμια του.

Καὶ ὅταν ξεχείλισαν ὅλα, πῆγε νὰ τἀδειάσῃ ἔξω, λέγοντας στὸν Τοβάμ:

— Φύλαξέ τα καλά, θὰ τὰ μοιραστοῦμε. Ἐγὼ πάω νὰ πάρω κι' ἄλλα.

— Μά, ἐφέντημ, παρατήρησε ὁ παπουτσῆς, δὲν φτάνουν αὐτά;

— Ὄχι, μὰ τὸν Ἀλλάχ, ὄχι! Πρέπει νὰ γίνουμε κι' οἱ δυὸ πλούσιοι, πιὸ πλούσιοι, ἑκατὸ φορές, ἀπ' τοὺς πιὸ πλούσιους τῆς γῆς!

Μὰ ξαναγυρνῶντας στὴ σπηλιά, συλλογιζόταν: — Τί βλάκας αὐτὸς ὁ παπουτσῆς, νὰ πιστεύῃ πὼς θὰ τὰ μοιράσω! Δὲν εἶμαι τόσο ζῶο! Τοῦ φυλάγω μιὰ καλὴ φυλακὴ ὅπου θἄχῃ ὅλο τὸν καιρὸ νὰ γιατρευτῇ ἀπὸ τὴν κουταμάρα του!

Ὁ καδῆς ξανάρχισε νὰ γεμίζῃ τὶς τσέπες του. Ἄξαφνα στάθηκε.

— Γιατί, ψιθύρισε, νὰ μαζεύω τὰ χάλκινα καὶ τἀσημένια νομίσματα ποὺ ἔχουν μικρὴ ἀξία, καὶ νὰ μὴ διαλέγω ἀμέσως τὰ χρυσᾶ;

Εὐθὺς τότε ἄρχισε νὰ κάνῃ καθὼς ἔλεγε καί, γιὰ νἄχῃ καὶ τὰ δυὸ χέρια

ἐλεύθερα, ἀκκούμπησε τὸ τσιμπούκι καταγῆς. Ὁ δυστυχισμένος! Ξεχνοῦσε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τἀφήσῃ νὰ σβύσῃ γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' τὴν σπηλιά!

Γι' αὐτὸ ὅταν θέλησε νὰ ξαναβγῇ, φορτωμένος χρυσάφι, τόσο φορτωμένος ὥστε προχωροῦσε μὲ κόπο, ἡ πέτρα εἶχε ξαναμπῆ στὴ θέση της.

* * *

Ὁ Τοβάμ, ποὺ εἶχε μείνει ἀπ' ἔξω νὰ φυλάγῃ τὰ λεπτὰ ποὺ ἔβγαλε ὁ καδῆς, καὶ περίμενε ὑπομονετικὰ τὴν ἐπιστροφή του, ὥρμησε, βλέποντας τὴ σπηλιὰ νὰ ξανακλείνῃ καὶ νὰ φυλακίζῃ τὸν καδῆ, ποὺ ἄκουγε ὣς ἔξω τὶς τρομερές του φωνές.

Καλὸς πάντα, δοκίμασε νὰ μετατοπίσῃ τὸ βράχο. Μὰ τί μποροῦσε νὰ κάμῃ μονάχος; Ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ βοήθεια καὶ γύρισε μὲ ἐργάτες ὡπλισμένους μὲ ἀξίνες, ποὺ ἄρχισαν ἀμέσως τὴ δουλειά.

Ἄξαφνα, τὴ στιγμὴ ποὺ νόμιζαν πὼς ἡ πέτρα θὰ ὑποχωροῦσε, ὕστερ' ἀπὸ τὶς τόσες προσπάθειές τους, ἕνα σύννεφο ἄσπρου καπνοῦ σηκώθηκε, τόσο πυκνό, ποὺ ἦταν ἀδύνατο σὲ ὅλους νὰ διακρίνουν λίγο μακρύτερ' ἀπὸ τὴ μύτη τους. Καὶ ὅταν τὸ σύννεφο διαλύθηκε, ἡ σπηλιά, τὰ νομίσματα, ὁ καδῆς ὁ ἴδιος εἶχαν χαθῆ χωρὶς νἀφίσουν ἴχνος. Στὴ θέση ποὺ ἦταν ὁ βράχος τοῦ Ἐλ Γκατούμ, ἡ γῆ εἶχε γίνει ἴσια ὅπως τριγύρω!

* * *

Ὁ παπουτσῆς γύρισε σπίτι του, λιγάκι σαστισμένος, ρωτῶντας τὸν ἑαυτό του μήπως ὀνειρευόταν ξυπνός. Μὰ ἐκεῖ μιὰ ἄλλη ἔκπληξη τὸν περίμενε: ὅλα τὰ νομίσματα ποὺ ἔβγαλε ὁ καδῆς καὶ χάθηκαν τόσο παράδοξα, εἶχαν μεταφερθῆ διὰ μαγείας στὸ τραπέζι του, καὶ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ σωρό, ἡ γυναῖκα του ἡ Φατιμὲ στεκόταν ἐκστατική.

Μονάχα, ὅταν ἤθελε νἀγγίξῃ ἕνα νόμισμα, αὐτὸ ἔλυωνε μέσα στὰ δάχτυλά της!

Μὰ δὲν ἦταν τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν Τοβάμ. Ἀπεναντίας, αὐτὸς παρατήρησε κατόπι πὼς μ' ὅλες τὶς ἐλεημοσύνες του, πιὸ πολλὲς παρὰ ποτέ, ὁ θησαυρὸς δὲ λιγόστευε. Κάθε νόμισμα ποὺ ἔδινε σὲ φτωχό, ἀναπληρόνοταν ἀμέσως ἀπὸ ἕνα ἄλλο τῆς ἴδιας ἀξίας!

Ἔτσι ἡ εἰρήνη ξανάλθε στὸ ἀνδρόγυνο, γιατὶ ἡ Φατιμέ, μὴ ἔχοντας πιὰ αἰτία νὰ μαλώνῃ τὸν ἄντρα της γιὰ τὶς γενναιοδωρίες του καὶ μὴ μπορῶντας κι' ἡ ἴδια νἀγγίξῃ τὰ λεπτά, ὑποχρεώθηκε νὰ φαίνεται καλὴ καὶ περιποιητικὴ σ' αὐτόν, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ὠφελῆται κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν θησαυρό.

Ὅσο γιὰ τὸν ἄπληστο καδῆ, κανεὶς δὲν ἄκουσε πιὰ γι' αὐτὸν καὶ ὅλος ὁ κόσμος φάνηκε κατευχαριστημένος.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

† Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΚΑΗ ...

— Ἄλλου εἴδους καὶ τοῦτο τὸ κακὸ μὲ τὸν Κωστάκη! Δὲν μπορεῖς νὰ τοῦ δώσῃς ἕνα πρᾶμμα καὶ νὰ εἶσαι σίγουρη πὼς θὰ τὸ κρατήσῃ γερό. Πότε τὸ ἕνα σπάει ἀπὸ 'δῶ, πότε τὸ ἄλλο χάνει ἀπὸ 'κεῖ... Μήπως μπορεῖς καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃς; Νὰ τὸν ἀφήσῃς χωρὶς καλαμάρι, ἅμα τὸ χάσῃ; Νἀφήσῃς τὸ σπίτι χωρὶς κανάτι, ἅμα τὸ σπάσῃ; Τί κακὸ μ' αὐτὸ τὸ παιδί! Ποιανοῦ ἔμοιασε; Καὶ δὲν κάνεις νὰ τοῦ πῇς καὶ τίποτα, νὰ τοῦ φέρῃς κανένα καλὸ παράδειγμα; Τότε εἶναι ποῦ εἶναι! «Ναί, σοῦ φωνάζει ἀμέσως, ἤθελες καλύτερα νὰ ἤμουνα σὰν κι' αὐτόν, νὰ τρώω καθεμέρα κατσάδες ἀπ' τὸ δάσκαλο; Ἔ; θὰ σοῦ ἄρεσε;» Τί νὰ τοῦ πῇς τότε, σὲ παρακαλῶ; Ἐγὼ δὲν ξέρω, ἔχω ἀπελπιστῆ πιὰ μ' αὐτὸ τὸ παιδί!

Ἔτσι παραπονιόταν ἡ μητέρα τοῦ Κωστάκη στὴ γειτόνισσα, ποὺ εἶχε ἔρθει νὰ περάσουν μαζὶ τἀπόγευμα.

— Μικρὸς εἶναι ἀκόμα! τῆς ἔλεγε ἡ ἄλλη. Μὴν κάνῃς ἔτσι, μὴν ἀπελπίζεσαι! Μὲ τὸν καιρὸ νὰ ἰδῇς ποὺ θὰ φτιάσῃ. Δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἔτσι. Ὅσο μεγαλώνῃ, τόσο καὶ θὰ διορθώνεται. Νὰ μοῦ τὸ θυμηθῇς.

Ἐδῶ σταμάτησε ἀπότομα ἡ κουβέντα. Ἡ μητέρα τοῦ Κωστάκη εἶχε ἀκούσει τὸ γιό της νἀνεβαίνῃ τὶς σκάλες γυρίζοντας ἀπ' τὸ σχολεῖο, καὶ δὲν ἤθελε νὰ καταλάβῃ πὼς ἔκανε παράπονα στὴ γειτόνισσα γι' αὐτόν.

— Λέγε τώρα τίποτα δικό σου, τῆς εἶπε βιαστικά. Θὰ ζητήσῃ ἀμέσως τὸ ψωμότυρό του καὶ θὰ κατέβῃ στὴν αὐλή. Τότε ἐξακολουθοῦμε.

* * *

Μὰ ἡ μητέρα τοῦ Κωστάκη ἄδικα περίμενε τὸ γιό της νὰ τῆς ζητήσῃ τὸ ψωμότυρό του. Ὁ Κωστάκης ἀπόψε — παράξενο πρᾶμμα! — δὲ βιαζόταν καθόλου. Πέρασε μάλιστα καὶ τόση ὥρα ποὺ ἀνέβηκε κι' ἀκόμα νὰ φανῇ στὴν τραπεζαρία! Περίεργο! Κάτι πολὺ σπουδαῖο πρέπει νἄτρεξε, γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ ὁ Κωστάκης τὴ συνηθισμένη του ἀπρόφταστη ὄρεξη.

— Κάτι λάκκο ἔχει ἡ φάβα! μουρμούρισε στὴ γειτόνισσα.

Καὶ σὰ νὰ τὴν γέμισε ἡ ἰδέα αὐτὴ ἀπὸ μιὰ ἀσυγκράτητη ἀνησυχία, φώναξε ἀμέσως τὸ γιό της.

— Δὲν τὤπα ἡ καϊμένη! Δὲν τὤπα! ἄρχισε νὰ θρηνῇ, μόλις εἶδε μπροστά της τὸν Κωστάκη. Τί κακὸ ποὺ μὲ βρῆκε! Κι' αὐτὸ τὤχασες, κι' αὐτό; Τὸ ρολόϊ σου, τὸ δῶρο τοῦ θείου σου; Τί δυστυχία! Αὐτὸ εἶναι τρομερό! Τὤχασες λοιπόν; Δὲ γελιέμαι;

Ὁ Κωστάκης τσιμουδιά. Μὲ τὰ μάτια κάτω ἄκουγε μόνο, πλέοντας σὲ καυτὸν ἱδρῶτα. Ναί, εἶχε χάσει τὸ ρολόϊ του, τὤμορφο ρολογάκι, ποὺ τὸ φοροῦσε στὸ χέρι μ' ἕνα πέτσινο βραχιολάκι...

— Καὶ πῶς τὸ κατάλαβα ἀμέσως! Ἔμ βέβαια: Τολμοῦσες νὰ παρουσιαστῇς χωρὶς τὸ ρολόϊ σου; Πήγαινε τώρα, φύγε ἀπὸ μπρός μου! Νὰ μὴ σὲ βλέπω πιά! Ἀκοῦς νὰ χάσῃ τὸ ρολόϊ του! Ἄ, αὐτὸ εἶναι παραπολύ! Φύγε, δὲ θέλω νὰ σὲ ξέρω!

Κι' ὁ Κωστάκης, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ πῇ λέξη στὸ μεγάλο θυμὸ τῆς μητέρας του ἔκανε νὰ φύγῃ. Νεώτερη ὅμως ἀπόφαση τὸν σταμάτησε:

— Μὴ φύγῃς ἀκόμα! τοῦ εἶπε.

Τὸ πρόσωπό της, ἥσυχο τώρα, εἶχε ξαναγυρίσει μονομιᾶς στὴν πρωτινή του ἡσυχία καὶ μιὰ ἀστραπὴ χαρᾶς πέρασε γρήγορα ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Τὸ χάσιμο τοῦ ρολογιοῦ σου, ἐξακολούθησε, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ γίνῃ αἰτία νὰ σταματήσῃ ὣς ἐδῶ αὐτὸ τὸ κακό. Γιατί τί; Νομίζεις πὼς θὰ τρέξω ἀμέσως νὰ σοῦ πάρω ἕνα ἄλλο; Ἄ, εἶσαι πολὺ γελασμένος! Τὸ ρολόϊ σου δὲν ἦταν καλαμάρι. Θέλω νὰ 'πῶ δηλαδὴ πὼς δὲ σοῦ ἦταν τόσο ἀπαραίτητο καὶ πὼς μπορεῖς νὰ περάσῃς τώρα καὶ χωρὶς αὐτό. Κατάλαβες τὴ διαφορά; Τὴ φορὰ αὐτὴ θἆσαι σὺ ἐκεῖνος ποὺ θὰ πληρώσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀφροντισιᾶς σου κι' ὄχι ἐγώ.

Ὁ Κωστάκης ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἔπρεπε νὰ καῇς, γιὰ νὰ μάθῃς! πρόσθεσε ἡ μητέρα του. Αὐτὸ ἦταν! Ἔπρεπε νὰ χάσῃς μιὰ φορὰ καὶ κατιτί, ποὺ νὰ πονέσῃς γι' αὐτό, νὰ πονέσῃς πολύ. Ἀλλοιῶς δὲ θὰ διορθονώσουν ποτέ.

* * *

Τώρα πόσο κράτησε ὁ πόνος ἀπὸ τὸ κάψιμο αὐτὸ ἢ πόσο θὰ κρατήσῃ αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ξέρω εἶναι πὼς πάει ἕνας ὁλόκληρος χρόνος ἀπὸ τὸ δειλινὸ ἐκεῖνο, καὶ τὸν Κωστάκη τὸν βλέπω ἀκόμα χωρὶς ρολόϊ καὶ μὲ τὸ ἴδιο καλαμάρι ποὺ κράταγε τότε γυρίζοντας ἀπ' τὸ σχολεῖο. Ἀλλὰ κι' ἡ μητέρα του μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἀκούστηκε νὰ ξαναπαραπονεθῇ γιὰ τὴν ἀφροντησιὰ τοῦ γιοῦ της. Κι' αὐτὸ δὲν πιστεύω νὰ τὤκανε γιὰ νἀληθέψῃ ὁ λόγος της...

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΝΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Τοῦ Φοϋχτερσλέμπεν]

24.

Ἡ ὑποχονδρία εἶναι φιλαυτία. Ὁ συνειθισμένος νὰ ἐξερευνᾷ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, νἀνατέμνῃ τὰ συναισθήματα καὶ τὶς ἐσωτερικές του καταστάσεις, νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτό του κέντρο τοῦ κόσμου, συχνὰ γίνεται θῦμα αὐτῆς τῆς ἀρρώστειας. Ἡ μελέτη τῆς Ἱστορίας, τὸ καθαρὸ ἐνδιαφέρο γιὰ τὶς τύχες τῆς Ἀνθρωπότητος, μπορεῖ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ὑποχονδρία.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΙ' Ο ΣΟΦΟΣ

«Πάντα πιὸ ψηλὰ ἂς ἀνεβαίνουμε, πάντα πιὸ ἀπόμακρα ἂς κοιττᾶμε...
(Γκαῖτε, Φάουστ)·

Βασιλιᾶς γέρνει ἀγέρωχος
ὁ ἥλιος πρὸς τὴ δύση,
νὰ βουτήξῃ στὴ θάλασσα,
στὰ νερά της νὰ σβύσῃ.

—

κι' ἀντικρὺ κάποιο σύννεφο,
—πούπουλο, ἁγνός, ἀτλάζι,—
παίρνει χιλιάδες σχήματα,
μύρια χρώματα ἀλλάζει.

—

Ξωθιές, νεράϊδες φαίνονται
στὰ δικά σου τὰ μάτια,
ποὺ χορὸ αἰθέριο στήνουνε
μὲς στοὐρανοῦ τὰ πλάτια.

—

Ἐκστατικός, ὑπέρκοσμος
στὸ θέαμα ἐμπρὸς τὸ θεῖο...
—Ἀνοιχτὸ στὸ τραπέζι σου
κάποιο παλιὸ βιβλίο.

—

Γεῖρε ἐδῶ πάνω κι' ἄφησε
τὶς ξωτικὲς τοῦ ὀνείρου,
νὰ ὑψωθῇς ψηλὰ στ' ἄφταστα,
μὲ τὰ φτερὰ τοῦ Ὁμήρου!

—

—Πιὸ ψηλὰ κι' ἀπ' τὸν Ὅμηρο,
στὰ γυαλένια παλάτια,
πάω πάνω ἀπὸ τἀφάνταστα,
μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια!

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

"ΚΙ' ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΟ ΑΥΤΟ;"

Ἀγαπητοί μου,

ΗΜΟΥΝ παιδί, στὴν ἡλικία σας, κι' εἶχα μανία μὲ τὴ Διάπλασι ὅπως τώρα ἐσεῖς. Πολλὲς ὧρες καταγινόμουν γιὰ νὰ λύνω τὰ αἰνίγματά της, νὰ τῆς στέλνω τὶς λύσεις, νὰ τῆς γράφω «ὡραίας ἐπιστολάς» νἀπαντῶ στοὺς Διαγωνισμούς της, — ποιητικούς, διηγηματογραφικούς, μεταφραστικούς, — νὰ ξεσπαθώνω. Καὶ τὴν ἀγαποῦσα τόσο πολύ, ὥστε ὅπου στεκόμουν, μιλοῦσα γιὰ τὴ Διάπλασι κι' αἰσθανόμουν τὴ μεγαλύτερη χαρά, ὅταν ἄκουγα κανένα μεγάλο νὰ τὴν ἐπαινῇ. Κι' ὅλοι οἱ μεγάλοι ὅσοι τὴν ἤξεραν, οἱ δάσκαλοί μου προπάντων, τὴν ἐπαινοῦσαν· Μιὰ φορὰ ὅμως, ἕνας φίλος τοῦ σπιτιοῦ μας, γιατρός, πρακτικός, φαίνεται, ἄνθρωπος, στραβομουτσούνιασε λίγο καὶ μοῦ εἶπε:

— Ναί, καλὴ εἶναι ἡ Διάπλασί σου,.. δὲ λέω... μὰ ἔχει κι' ἕνα κακό.

— Τί κακὸ ἔχει; ρώτησα μὲ ἀγωνία.

— Νά, κάνει τὰ παιδιὰ λογίους.

— Κι' εἶναι κακὸ αὐτό; ἀπόρησα.

— Μὰ δὲν εἶναι βέβαια καὶ καλό! μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός. Τί διάβολο! Ποιηταὶ καὶ διηγηματογράφοι θὰ βγοῦν ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα; Ἡ Διάπλασι μποροῦσε νὰ τὰ σπρώχνῃ καὶ σὲ τίποτα πιὸ πρακτικό, πιὸ θετικό.

Πέρασαν ἀπὸ τότε τόσα χρόνια, χωρὶς νὰ ξεχάσω αὐτὰ τὰ λόγια. Μοῦ εἶχαν ἐντυπωθῆ, φαίνεται, βαθειά. Καὶ δὲν εἶναι καθόλου παράξενο, ἀφοῦ ἀποτελοῦσαν τὸ μόνο ψεγάδι, ποὺ ἄκουγα ἀπὸ ἄνθρωπο γιὰ τὴν ἀγαπητή μου Διάπλασι. Ἔτσι, προχθές, τὰ ξαναθυμήθηκα. Γιατὶ ἔλαβα ἀπὸ κάποιον πατέρα συνδρομητοῦ μας ἕνα γράμμα, ποὺ ἔλεγε ἀπάνω-κάτω τὰ ἴδια.

Τὰ εἶχε προπάντων μὲ τὴ Σελίδα Συνεργασίας. «Τί τὰ θέλετε, — μοῦ ἔγραφε, — αὐτὰ τὰ φιλολογικά, γυμνάσματα στὴ Διάπλασι; Δὲν τὸ ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι μὲ τὴν ἅμιλλα, μὲ τὸ παράδειγμα, ξεσηκώνετε τὰ μυαλὰ τῶν παιδιῶν καὶ δημιουργεῖτε *μέλλοντας λογίους*, δηλαδὴ ἀνθρώπους ἀνωφελεῖς καὶ δυστυχισμένους; Ἢ νομίζετε ὅτι χρησιμεύουν σὲ τίποτα οἱ ποιηταί; Ἢ εἴδατε σεῖς ποτὲ ποιητὴ εὐτυχισμένο;...» Πρακτικὸς ἄνθρωπος, βλέπετε, κι' αὐτὸς ὁ πατέρας, ὅπως ὁ γιατρὸς τοῦ καιροῦ μου. Καὶ τὸ ἴδιο ψεγάδι βρίσκει στὴ Διάπλασι. Ποῦ θὰ πῇ ὅτι τὰ μυαλὰ τῶν πρακτικῶν ἀνθρώπων δὲν *ἄλλαξαν* ἀπὸ τότε, κι' ἴσως δὲν θἀλλάξουν ποτέ. Ἀνωφελεῖς οἱ ποιηταὶ στὴν κοινωνία! Φόρτωμα οἱ συγγραφεῖς! Καὶ δυστυχισμένοι ὅλοι αὐτοί! Ἡ Διάπλασι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐνθαρρύνῃ καθόλου τέτοιες ἐπικίνδυνες κλίσεις, ἀλλὰ νὰ προτρέπῃ τὰ παιδιά της νὰ γίνουνται ἔμποροι, βιομήχανοι, χρηματισταὶ ἤ, τὸ πολὺ-πολύ, γιατροὶ καὶ δικηγόροι... πρακτικοί.

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται τώρα γι' αὐτὴ τὴν ἀντίληψη τῶν πρακτικῶν ἀνθρώπων! Καὶ θἆταν γελοῖο νὰ παρατάξῃ κανεὶς ἐπιχειρήματα, γιὰ νὰ δείξῃ τὴ χρησιμότητα τῶν ποιητῶν, τῶν συγγραφέων, τῶν λογίων! Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει, — γιατὶ ἴσως ἔχω κι' ἐγὼ κάποια εὐθύνη, — εἶναι ἂν πραγματικῶς ἡ Διάπλασι σπρώχνῃ τὰ παιδιὰ νὰ γίνουνται λόγιοι, εἴτε μὲ τὴ Σελίδα, εἴτε μὲ τοὺς Διαγωνισμούς της, εἴτε μὲ τὴν ὕλη της. — Δὲν τὸ πιστεύω! Ἑκατοντάδες χιλιάδων παιδιὰ πέρασαν ἀπὸ τὴ Διάπλασι στὰ σαράντα της χρόνια, ἀλλὰ δὲν ἔγειναν λόγιοι οὔτε ἕνα στὰ χίλια. Τὰ περισσότερα ὅμως βγῆκαν ἄνθρωποι μορφωμένοι, φιλόκαλοι, καλαίσθητοι, φιλαναγνῶστες, φιλοπρόοδοι. Εἴτε ἔμποροι ἔγειναν κατόπι, εἴτε στρατιωτικοί, εἴτε ὑπάλληλοι, ἀπὸ τὴ Διάπλασι ἔμαθαν νὰ διαβάζουν, νἀγαποῦν τὸ καλὸ βιβλίο καὶ νὰ ἐνδιαφέρουνται γιὰ τὰ πνευματικά.

Νά, αὐτὸ κάνει ἡ Διάπλασι, σαράντα τώρα χρόνια. Στρέφει τὰ παιδιὰ πρὸς κάτι ἀνώτερο, εὐγενικώτερο, ἀνθρωπινώτερο. Τοὺς δίνει, νὰ ποῦμε, μιὰ *αἰσθητικὴ ἀναπροφή*. Καὶ τὰ μαθαίνει νἀγαποῦν τὰ Γράμματα καὶ τὶς Τέχνες, ὅσο πρέπει νὰ τἀγαπᾷ κάθε ἄνθρωπος πολιτισμένος. Ἀπὸ τὸν κύκλο βέβαια τῆς Διαπλάσεως βγῆκαν κι' ὅλοι ὅσοι διακρίνονται σήμερα στὴ Φιλολογία μας, πεζογράφοι καὶ ποιηταί. Ἀλλὰ εἶναι τόσο λίγοι μπροστὰ 'ς ἐκείνους, ποὺ δὲν ἔμαθαν παρὰ ἁπλῶς καὶ μόνο νἀγαποῦν, νὰ τιμοῦν καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸν ἑαυτό τους τὴ Φιλολογία!

Αὐτὰ εἶχα νἀπαντήσω στὸν πατέρα τοῦ συνδρομητοῦ μας. Ἀλλὰ σκέφθηκα, ὅτι μποροῦσα νὰ τὰ γράψω καὶ σὲ σᾶς, γιὰ νὰ ξέρετε τί νἀπαντᾶτε, ὅταν σᾶς παραφορτώνουνται πρακτικοὶ ἄνθρωποι γιὰ κάποιες σας, *ἀνωφελεῖς* γι' αὐτούς, ἀσχολίες. Λόγιοι δὲν θὰ γίνετε βέβαια, παρὰ ὅσοι εἶσθε γεννημένοι γι' αὐτό. Διαβάζοντας ὅμως τὴ Διάπλασι καὶ καταγινόμενοι μὲ αὐτή, θὰ μάθετε ὅτι ὑπάρχουν πνευματικὲς ἀπολαύσεις, ποὺ κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ τὶς ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὶς χαίρεται, ὅσο πρακτικὸ κι' ἂν εἶναι τὸ ἐπάγγελμά του. Ἄφοβα λοιπὸν νὰ καταγίνεσθε καὶ στὴ Σελίδα, καὶ στοὺς Διαγωνισμούς, καὶ 'ς ὅλα τὰ Διαπλαστικά. Φθάνει μόνο νὰ μὴ παραμελῆτε τὰ μαθήματά σας.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΗ'.

— Μὰ ἐμεῖς κερδίζουμε τὸ ψωμί μας! εἶπα, προσπαθῶντας νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτό μου, ὄχι ἐναντίον τοῦ Ματτία, ἀλλὰ ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἰδέας ποὺ μὲ κατατρόμαξε.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ Ματτίας· μὰ εἶναι κι' ἀλήθεια πὼς ἔχουμε συντροφιὰ μὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν κερδίζουν τὸ δικό τους. Αὐτὸ καὶ μόνο αὐτὸ θὰ ἐξετάσουν. Καὶ θὰ καταδικάσουν μαζὶ μ' ἐκείνους καὶ μᾶς. Θὰ μ' ἐπίκραινε πολὺ νὰ καταδικασθῶ γιὰ κλέφτης, ἀλλ' ἀκόμα περισσότερο, νὰ καταδικασθῇς ἐσύ. Γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας φτωχὸς καὶ τέτοιος θὰ εἶμαι πάντα· ἐνῷ ἐσύ, ἅμα ξαναβρῇς τὴν οἰκογένειά σου, τὴν ἀληθινή σου οἰκογένεια, θὰ γίνῃς πλούσιος. Καὶ τί λύπη γι' αὐτή, τί ντροπὴ γιὰ σένα, ἂν καταδικαζόσουν τώρα!... Ἔπειτα, ἂν μᾶς βάλουν στὴ φυλακή, πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε τὴν οἰκογένειά σου; καὶ πῶς θὰ εἰδοποιήσουμε τὴν κυρία Μίλλιγκαν γι' αὐτὰ ποὺ σχεδιάζει ἐναντίον τοῦ Ἀρθούρου ὁ κ. Τζέϊμς;.. Ρεμάκη, σὲ παρακαλῶ, ἄκουσέ με! Ἐδῶ κινδυνεύουμε. Πᾶμε νὰ φύγουμε ὅσο εἶναι καιρός!

— Φύγε σύ.

— Τὰ ἴδια πάλι! Μὰ δὲ σοῦ εἶπα; Μόνος μου δὲν φεύγω. Ἢ θὰ φύγουμε, ἢ θὰ μείνουμε νὰ φυλακισθοῦμε μαζί. Κι' ἂν γίνῃ αὐτό, τότε νὰ ἰδῇς τί τύψη θὰ ἔχῃς γιὰ μένα!... Ἐπιτέλους, ἂν ἤσουν χρήσιμος 'ς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους θὰ καταλάβαινα τὴν ἐπιμονή σου· θὰ ἦται κάτι ὡραῖο. Μ' αὐτοὶ δὲν σὲ χρειάζουνται καθόλου. Ὅπως ζοῦσαν καὶ πρῶτα, ἔτσι θὰ ζήσουν καὶ τώρα, χωρὶς ἐσέ. Πᾶμε νὰ φύγουμε τὸ γρηγορώτερο!

— Καλά· ἄφησέ με πρῶτα νὰ σκεφθῶ λίγες ἡμέρες, κι' ὕστερα... βλέπουμε.

— Τὸ γρηγορώτερο! Ὁ Δράκος τοῦ παραμυθιοῦ μυρίζεται τὸ ἀνθρωπινὸ κρέας ἀπὸ μακριά· κι' ἐγὼ τὸν κίνδυνο.

Ποτὲ τὰ λόγια, τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ παρακάλια τοῦ Ματτία δὲν μὲ τάραξαν περισσότερο· κι' ὅταν τὰ συλλογιζόμουν, ἔλεγα μέσα μου πὼς ἦταν δειλία νὰ στέκουμαι ἔτσι μετέωρος καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ πάρω ἐπιτέλους μιὰ ἀπόφαση γενναία.

Οἱ περιστάσεις ἔκαμαν ἐκεῖνο ποὺ ἐγὼ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ κάμω μόνος μου.

Πολλὲς ἑβδομάδες εἶχαν περάσει ἀφότου φύγαμε ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, ὅταν ἐφθάσαμε σὲ μιὰ πόλη, ποὺ στὰ περίχωρά της ἐπρόκειτο νὰ γίνουν ἱπποδρομίες (κοῦρσες). Στὴν Ἀγγλία, οἱ ἱπποδρομίες δὲν εἶναι, ὅπως στὴ Γαλλία, διασκέδαση γιὰ τοὺς πλουσίους, ποὺ πηγαίνουν νὰ ἰδοῦν δυὸ-τρία ἄλογα νὰ παραβγαίνουν, νὰ δειχθοῦν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι καὶ νὰ χάσουν ἢ νὰ κερδίσουν μερικὰ εἰκοσάφραγκα σὲ στοιχήματα. Εἶναι ἕνα λαϊκὸ πανηγύρι, ὅπου τἄλογα δὲν ἀποτελοῦν καὶ τὸ μόνο θέαμα. Στὰ χωράφια ποὺ χρησιμεύουν γιὰ ἱπποδρόμιο, καταφθάνουν, κάποτε πολλὲς ἡμέρες προτήτερα, σαλτιμπάγκοι, ἀτσίγγανοι καὶ γυρολόγοι. Ἔτσι θὰ πηγαίναμε νὰ πιάσουμε θέση 'ς αὐτὴ τὴν ἐμποροπανήγυρη κι' ἐμεῖς, δηλαδὴ ἐγὼ κι' ὁ Ματτίας μὲ τὰ ὄργανά μας, κι' ἡ οἰκογένεια Δρίσκολλ μὲ τὶς πραγματεῖες της.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ πάῃ στὸ ἱπποδρόμιο, ὁ πατέρας μου ἐπροτίμησε νὰ μείνῃ στὴν πόλη, ὅπου λογάριαζε βέβαια νὰ κάμῃ καλύτερες ἐργασίες.

Ἐπειδὴ φθάσαμε νωρὶς καὶ δὲν εἴχαμε ἄλλη δουλειά, ὁ Ματτίας κι' ἐγὼ πήγαμε νὰ ἰδοῦμε τὸ ἱπποδρόμιο, ποὺ ἦταν σὲ κάποια ἀπόσταση ἀπὸ τὴν πόλη, 'ς ἕνα μεγάλο χωράφι. Πολλὲς σκηνὲς εἴδαμε στημένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καθὼς καὶ κάτι κολονίτσες, ποὺ ἔδειχναν τὴ θέση καὶ τὰ ὅρια τοῦ στίβου. Δὲν ἀργήσαμε νὰ φθάσουμε ἀπὸ ἕνα ἐξοχικὸ δρόμο, γυμνὸ κι' ἔρημο συνήθως, ὅπου ὅμως ἔβλεπες τώρα, δεξιὰ κι' ἀριστερά, ὑπόστεγα, παράγγες, ξύλινα σπιτάκια, ταβέρνες, ξενοδοχεῖα, σκηνές, τραπέζια, ἁμάξια, πάγκους, καὶ γύρω 'ς αὐτὰ ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων μὲ γραφικώτατα κουρέλια.

Καθὼς περνούσαμε μπροστὰ ἀπὸ ἕνα καζάνι, κρεμασμένο ἐπάνω ἀπὸ μιὰ μεγάλη φωτιά, ἐγνωρίσαμε τὸ φίλο μας Μπόμπ. Ἔδειξε μεγάλη χαρὰ ποὺ μᾶς ἔβλεπε. Εἶχ' ἔλθει κι' αὐτὸς στὶς ἱπποδρομίες μὲ δυὸ συντρόφους του, γιὰ νὰ δώσῃ παραστάσεις μὲ διάφορα γυμνάσματα, σὰν κλόουν ποὺ ἦταν μιὰ φορά. Κάποιοι μουσικοὶ ὅμως, ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει τὸ λόγο τους νὰ τὸν συνοδεύσουν, τὸν ἐγέλασαν. Καὶ χωρὶς μουσική, πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ γίνουν γυμνάσματα; Μᾶς ἐπρότεινε λοιπόν, γιὰ νὰ μὴν πάῃ χαμένη ἡ αὐριανὴ ἡμέρα, νὰ τοῦ κάναμε τὴ χάρη νἀντικαταστήσουμε τοὺς μουσικούς, καὶ θὰ μοιραζόμαστε 'μεῖς οἱ πέντε τὴν εἴσπραξη· ἕνα μερτικὸ μάλιστα θὰ εἶχε κι' ὁ Κάπης.

Ἀπὸ τὴ ματιὰ ποὺ μοῦ ἔρριξε ὁ Ματτίας, κατάλαβα πὼς θὰ τοῦ ἔκανα εὐχαρίστηση ἂν δεχόμουν τὴν πρόταση τοῦ Μπόμπ, καί, ἐπειδὴ ἤμαστε ἐλεύθεροι νὰ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε, φθάνει μόνο νὰ κερδίζαμε λεπτά, τὴ δέχθηκα.

Ἀποφασίσθηκε λοιπὸν νἀνταμωθοῦμε 'κεῖ τὴν ἐπαύριο, γιὰ νὰ συνοδεύσουμε μὲ τὰ ὄργανά μας τὰ γυμνάσματα τοῦ Μπόμπ καὶ τῶν δυὸ φίλων του.

Ἀλλὰ ὅταν γυρίσαμε στὴν πόλη καὶ εἶπα αὐτὸ τὸ σχέδιο στὸν πατέρα μου, παρουσιάσθηκε μιὰ δυσκολία.

— Μοῦ χρειάζεται ὁ Κάπης, εἶπε, δὲν θὰ μπορέστε νὰ τὸν πάρετε μαζί σας.

Αὐτὸ δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου! Τί τὸν ἤθελαν τὸν Κάπη; Γιὰ καμμιὰ βρωμοδουλειὰ πάλι; Ἀλλὰ ὁ πατέρας μοῦ ἔδιωξε ἀμέσως αὐτὸ τὸ φόβο.

— Ὁ Κάπης, εἶπε, ἔχει καλὸ αὐτὶ κι' εἶναι καλὸς φύλακας. Τὸν θέλω νὰ φυλάῃ τἀμάξια, γιατὶ μ' αὐτὴ τὴ φασαρία μπορεῖ νὰ μᾶς κλέψουν τίποτα. Θὰ πᾶτε λοιπὸν μόνοι σας νὰ ἐργασθῆτε μὲ τὸν Μπόμπ καὶ ἂν νυκτωθῆτε κεῖ-πέρα, θὰ ἔλθετε νὰ μᾶς βρῆτε στὸ ξενοδοχεῖο «Ἡ μεγάλη Βαλανιδιά», ὅπου θὰ κοιμηθοῦμε, γιατὶ σκοπεύω νὰ φύγω ἀπὸ 'δῶ ἅμα βραδυάσῃ.

«Ἡ Μεγάλη Βαλανιδιά», ὅπου εἴχαμε κοιμηθῆ καὶ τὴν περασμένη νύκτα, ἦταν σὲ ἀπόσταση μιᾶς λεύγας ἀπὸ τὴν πόλη, σὲ μιὰ ἄγρια ἐρημιά, καὶ τὴν εἶχε ἕν' ἀντρόγυνο, ποὺ τὰ μοῦτρα του δὲν ἦταν καμωμένα γιὰ νὰ γεννοῦν ἐμπιστοσύνη. Τίποτα εὐκολώτερο παρὰ νὰ βροῦμε τὴ νύκτα αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο· γιατὶ ὁ δρόμος ἦταν ἴσιος· μόνο ποὺ θὰ μᾶς ἦταν λίγο μακρός, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ ἡμέρα ἐργασίας.

Δὲν ἐτόλμησα ὅμως νὰ τὸ πῶ τοῦ πατέρα μου, ποὺ δὲ δεχόταν ἀντιλογίες. Ἅμα ἔδινε αὐτὸς μιὰ διαταγή, ἔπρεπε νὰ γίνῃ χωρὶς καμμιὰ παρατήρηση.

Τὸ πρωΐ, ἀφοῦ κάναμε τοῦ Κάπη ἕνα περίπατο καὶ τοῦ δώσαμε νὰ φάῃ καὶ νὰ πιῇ, γιὰ νὰ εἴμαστε βέβαια πὼς δὲν θὰ τοῦ ἔλειπε τίποτα, τὸν ἔδεσα μόνος μου στὸ ζυγὸ τοῦ ἁμαξιοῦ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φυλάξῃ. Καὶ ξεκινήσαμε, ὁ Ματτίας κι' ἐγώ, γιὰ τὸ ἱπποδρόμιο.

Μόλις φθάσαμε, ἀρχίσαμε νὰ παίζουμε· κι' αὐτὸ βάσταξε ἀδιάκοπα ὡς τὸ βράδυ. Οἱ ἄκρες τῶν δακτύλων μου μοῦ πονοῦσαν σὰν νἆταν τρυπημένες ἀπὸ χίλια ἀγκάθια· κι' ἀπὸ τὸ πολὺ φύσημα στὸ κορνέττο του, ὁ Ματτίας δὲ μποροῦσε νἀναπνεύσῃ. Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ παίζουμε. Ἀφοῦ ὁ Μπόμπ κι' οἱ σύντροφοί του δὲν κουραζόνταν νὰ παρασταίνουν, δὲν μπορούσαμε νὰ κουρασθοῦμε οὔτε μεῖς. Ὅταν ἐβράδυασε, ἐνόμισα πὼς θὰ σχολάσουμε. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ σκηνή μας περάσαμε σὲ μιὰ μεγάλη ταβέρνα κι' ἐκεῖ ξαναρχίσαμε τὰ γυμνάσματα καὶ τὴ μουσική. Ἔτσι ὡς τὰ μεσάνυκτα. Ἔκανα ἀκόμα κάποιο θόρυβο μὲ τὴν ἅρπα μου, ἀλλὰ δὲν ἤξερα πιὰ τί παίζω. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ματτίας. Εἴκοσι φορὲς ὁ Μπόμπ εἶχε πῇ πὼς θἆταν «ἡ τελευταία παράσταση», κι' εἴκοσι φορὲς ξαναρχίσαμε ἄλλη.

Ἂν ἐμεῖς ἤμαστε κουρασμένοι, οἱ σύντροφοί μας, ποὺ ἔβαζαν πολὺ περισσότερη δύναμη ἀπὸ μᾶς, ἦταν πιὰ τσακισμένοι. Γι' αὐτὸ πολλὰ παιχνίδια δὲν τοὺς πετύχαιναν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΑΡΙΚΑ Ι. ΡΙΤΣΟΥ
(Φωνὴ τῆς Ψυχῆς) ἐν Κυπαρισσίᾳ. Α' Βραβ. 178 Διαγων. πρὸς Σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεων.

ΛΙΛΙΚΑ
Ἐν Ἀργοστολίῳ. Πρῶτον Βραβεῖον. 183ου Διαγωνισμοῦ Κρυπτογραφικοῦ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

Τὴ νύχτα αὐτὴ ἐγνώρισα
στ' ἀσθενικά μου στήθη
Μιὰ δύναμη πρωτόγνωρη,
μεγάλη καὶ τρανή·
Φουρτουνιασμένη θάλασσα
μέσ' στὴν ψυχή μου ἐχύθη
Καὶ χώρεσε στὸ στῆθος μου
ἡ Νύχτα ἡ Μελανή:

Εἶδα πὼς φάρος ἤμουνα
στοῦ πέλαγου τὴ μέση,
Λυσσοῦσαν γύρω οἱ ἄνεμοι
μέσα στὴ σκοτεινιά
Καὶ τὸ ἀψηλό μου τὸ κορμὶ
τραντάζουν ταν νὰ πέσῃ
Καὶ νὰ χαθῇ, σὰ γίγαντας
στὴν ἄγρια Τρικυμιά.

...Τὤνοιωσα! τὸ αἷμα μου ἔ-
[βραζε,
χτυποῦσε κι' ἡ καρδιά μου...
Κι' ὅμως ἡ ἄρρωστημένη αὐγὴ
τἄσβυσε ὅλα μονομιᾶς.
Κι' ἔκλαψα τότε τὸ τρανὸ
κι' ὁλόρθο ἀνάστημά μου
Ποῦ δὲν ἐχάθη, ὡς τἄξιζε,
στὸ βάραθρο τῆς Τρικυμιᾶς.

Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ

ΓΑΤΟ-ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

(Χαρισμένο σ' ὅσους ἔγραψαν ἢ θὰ γράψουν γιὰ γάτους.)

Τὸ βρῆκα μιὰ μέρα ριγμένο στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ, ἕτοιμο νὰ ξεψυχήσῃ. Ἦταν ἕνα ὄμορφο καὶ ἄσπρο γατάκι. Τὸ πῆρα στὸ σπίτι κι' ἄρχισα νὰ τὸ ποτίζω γάλα. Τὶς πρῶτες μέρες, τὸ μικρό μου ἔμπαινε ὅλο μέσα στὸ πιάτο κι' ἀντὶ γεῦμα, ἔκανε γαλατόλουτρο. Δὲν ἤμουν βέβαιη γιὰ τὸ γένος του, εὔκολο νἆταν καὶ θηλυκό· ἐπειδὴ ὅμως εἴμαστε ὅλο καὶ θηλυκὰ στὸ σπίτι, δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξη νὰ τοῦ δώσω θηλυκὸ ὄνομα, ἔτυχε δὲ νὰ χάσω ἐκεῖνες τὶς μέρες καὶ τὶς «Πετριὲς στὸν Ἥλιο», βιβλίο ποὺ μοῦ ἦταν φιλικὸ δῶρο, κι' ἔτσι ἀποφάσισα νὰ τὸ κράζω ***Τρισμπάρδη***. Τὸ ἐπαιδαγώγησα ὅμως κάπως ἄσχημα κι' ἐπῆρε ὅλα μου τὰ ἐλαττώματα! Τρελλαινότανε γιὰ καφέ, γιὰ ραχάτι καὶ γιὰ χάδια.

Κι' ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ὅπως πάντα, ὁ Τρισμπάρδης τρίφτηκε ἀπάνω μου, ἔπαιξε μὲ τὴν ἁλυσσίδα τοῦ σταυροῦ μου καὶ ...ξεψύχησε ... Ναί, ἔτσι ἔξαφνα, χωρὶς αἰτία.

Νὰ σᾶς πῶ ἂν ἐλυπήθηκα καὶ πόσο, εἶναι περιττό· δὲν θἆναι ὅμως περιττὸ νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὴν κηδεία του. Οἱ δυό μου μικρὲς ἀδελφὲς κι' ἐγὼ κατεβήκαμε στὸν κῆπο, νὰ τὸ θάψουμε κάτω ἀπὸ τὴν πορτοκαλιά. Ἀφοῦ ἔγεινε κι' αὐτό, τὰ δυὸ κορίτσια ποὺ τὸ ἀγαποῦσαν ὑπερβολικά, ἄρχισαν νὰ φιλονεικοῦν γιὰ τὸ στολισμὸ τοῦ τάφου. Εἶχαν κάτι λεπτάκια κι' ἐλογάριαζαν ν' ἀγοράσουν μιὰ γλάστρα πήλινη, ὡραία, μὲ κανένα σπάνιο λουλούδι γιὰ τὸν τάφο τοῦ Τρισμπάρδη, ἢ νὰ καλέσουν τὸ μάστορα νὰ κάμῃ γύρω καγγελάκι ἢ πεζουλάκι. Ἀλλὰ σὲ λίγες μέρες ἐπρόκειτο νὰ φύγουμ' ἀπὸ τὸ χωριό, νἄρθουμε στὴν πόλη καὶ ὁ καυγᾶς ἦταν ποῦ νὰ γίνῃ ὁ τάφος, στὸ χωριὸ ἢ στὴν πόλη; Ἡ μικρότερη ἔδινε γνώμη νὰ μετακομίσουμε τὸ νεκρὸ στὴν πόλη καὶ 'κεῖ νὰ τοῦ στολίσουμε ἕνα καλὸ τάφο. «Αὐτὸ δὲν γίνεται, τῆς λέει ἡ μεγαλύτερη, στὸ χωριὸ πρέπει νὰ τ' ἀφήσουμε θαμμένο, στὸ χωριὸ ποῦ γεννήθηκε· ὁλοένα ἀκοῦς πῶς κουβαλοῦν τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὶς ξενητειὲς βαλσαμωμένους, γιὰ νὰ τοὺς θάψουν στὴν *γενέθλιον* γῆν καὶ σὺ θέλεις νὰ τὸ βγάλῃς ἀπὸ τὴν *γενέθλιον* καὶ νὰ τὸ πᾶς σὲ ξενητειά;» Ἡ μικρούλα ὅμως, πιὸ αἰσθηματική, τὤθελε κοντά της ἔστω καὶ νεκρό, κι' ἡ φιλονεικία δὲ θἄπαιρνε ποτὲ τέλος, ἂν δὲν χτυποῦσαν ἄξαφνα τὸ πορτόνι. Ἦταν ὁ τακτικὸς τυφλὸς ζητιάνος. «Στάσου», τοῦ λέει ἡ μικρή, κι' ἀνεβαίνει τρεχάτη στὸ σπίτι. «Νά, κι' ἐγὼ τὰ ἔξοδα ποὺ θἄκανα γιὰ τὸν τάφο τοῦ Τρισμπάρδη, θὰ τὰ δώσω τοῦ στραβοῦ», λέει σὰν πεισμωμένη στὴ μεγαλύτερη. «—Θεὸς σχωρέσ' τ' ἀποθαμμένα σας! κράζει ὁ ζητιάνος.—Νὰ συχωρᾷς τὸν Τρισμπάρδη, τοῦ λέει ἡ Νίτσα.—Θεὸς σχωρέστον τὸν καλὸν ἄνθρωπο!...—Γάτος ἤτανε, καϋμένε.—Φευγάτος, παιδί μου; δμ καὶ βέβαια φευγάτος θἄτανε· γιατὶ ποτές μου δὲν ἄκουσα ἐδῶ στὸν τόπο μας τοῦτο τ' ὄνομα. Θεὸς σχωρέστ' τον!»

Συλβία Καρμῆ

ΜΙΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Γλυκοχαράζει. Στὸ βουνὸ ἕνα θαμπὸ φῶς φαίνεται, ποὺ σιγάσιγὰ γίνεται ῥόδινο κι' ἀρχίζει ν' ἁπλώνεται στὸν οὐρανό.

Τ' ἄστρα,—διαμάντια καὶ σμαράγδια μέσα στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι, — ἀρχίζουνε κι' αὐτὰ νὰ ὠχριάζουν καὶ νὰ χάνονται, ἕνα-ἕνα, 'μπρὸς στὸ γλυκὸ τὸ φῶς, ποὺ ἀπὸ ῥόδινο γίνεται λίγο-λίγο πύρινο καὶ γεμίζει τὴν ἀπέραντη ἔκταση τοῦ καταγάλανου οὐρανοῦ.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ κορυφὴ φαίνεται σὰν νὰ πετάῃ σπίθες χρυσὲς καὶ σὲ λίγο, νά!.. Ἕνας δίσκος προβάλλει, κόκκινος, φλογερός, μεγαλοπρεπής!... Εἶναι ὁ ἥλιος, ποὺ ὁλόφωτος ἀνατέλλει, γιὰ νὰ στείλῃ ἄφθονα στὴ γῆ τὸ ζωογόνο φῶς του.

Οἱ ἀκτῖνες του κτυποῦν στὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ καὶ κάνουν τὶς κορυφές του νὰ φαίνουνται χρυσὲς καὶ πορφυρές, κάτω ἀπ' τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ.

Ἁπαλὲς οἱ ἀνοιξιάτικες αὖρες περνοῦν ἀπ' τοῦ βουνοῦ τἄγριολούλουδα καὶ γεμίζουν τὸν ἀέρα ἀπὸ τὴ μυρωμένη εὐωδιά τους. Κι' αὐτὰ χαρούμενα ἀνοίγουνε τὰ φύλλα του, λὲς καὶ θέλουν νὰ χαιρετήσουν τὸν ἥλιο-τὴ ζωή.

Ὅλα ἔχουν ξυπνήσει στὴ φύση... Πουλιὰ πετούμενα ψάλλουν γλυκὰ τὸν πρωϊνό τους ὕμνο στὸν πλάστη κι' ἀκούγεται ἀπὸ μακρυὰ ἡ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ νὰ χύνῃ ἕνα χαρμόσυνο σκοπό.

Λύρα τοῦ Ἀπόλλωνος

ΟΙ ΔΥΟ ΣΠΟΥΡΓΙΤΕΣ

Σὲ μιὰ κακοχρονιά, σκληρὰ τυραννήθηκαν δυὸ σπουργῖτες ἀπ' τὴν πεῖνα κι' ἦταν ἑτοιμοθάνατοι.

—Δοκίμασε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὶς δυνάμεις σου, ἀγαπητὲ ἀδελφέ, εἶτε τὸ πιὸ ἀδύνατο ἀπ' τὰ πουλιά. Πέταξε γύρω καὶ κοίταξε μήπως ἀνακαλύψῃς σὲ καμμιὰ μεριὰ λίγη τροφή.

—Πετῶ μ' εὐχαρίστηση· ἀλλὰ δὲν μπορῶ πιά.

—Προσπάθησε νὰ βρῇς καὶ φέρε μου κι' ἐμένα. Ἀλλὰ τώρα γρήγορα, γιατὶ ἀλλοιῶς ἡ πεῖνα θὰ μ' ἔχῃ θανατώσει.

Τὸ ἰσχυρότερο τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε καὶ πέταξε. Ἦταν τυχερό. Εἶδε μιὰ κερασιὰ γεμάτη ὥριμα κεράσια.

—Ὢ! φώναξε, σώθηκες, ἀδελφέ μου!

Πέταξε κεῖ, τὰ δοκίμασε, τὰ βρῆκε θαυμάσια, καταπραΰνε τὴν πεῖνα του ἴσα με κεῖ ποὺ δὲν ἔπαιρνε. Πέρασε μιὰ ὥρα. Ὁ ἥλιος ἔγερνε.

Τότε ἀποφάσισε νὰ πετάξῃ πρὸς τὸν ἀδελφό του, φορτωμένος μὲ μερικὰ κεράσια.

—Λοιπὸν ὄχι, ὄχι!, σκέφθηκε πάλι. Εἶμαι ἀκόμα ξασθενισμένος. Θὰ φάω αὐτὰ τὰ κεράσια κι' ἔπειτα κεῖνα.

Ἔτσι κι' ἔκανε.

Πέταξε ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ ὡς που ἡ νύχτα τὸν βρῆκε κι' ἀποκοιμήθηκε...

Μόλις ξύπνησε τὸ πρωΐ, πέταξε, στ' ἀληθινὰ τώρα, μὲ λίγα κεράσια στὸν λησμονημένο ἀδελφό του. Τὸν βρῆκε ἀναποδογυρισμένο καὶ νεκρό.

(Παράφρασις) ***Σβέντζος***

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΜΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙ

Προχτές, ἀνασκαλεύοντας τὰ παληά μου βιβλία, βρῆκα τὸ πρῶτο μου ἀναγνωσματάρι. Γυρνῶντας πίσω στὰ παιδικά μου χρόνια, θυμήθηκα τὴν εὐτυχισμένη, μικρούτσικη παιδική μου ζωή. Ὅταν πῆγα πρώτη φορὰ μὲ τὸν πατέρα μου στὸ βιβλιοπωλεῖο, καὶ τὸ πῆρα καινούργιο καὶ καθαρό, μὲ πόση χαρὰ γέμιζε ἡ μικρὴ καρδιά μου, ἀλλὰ καὶ μὲ πόση ἀνησυχία ἡ παιδική μου σκέψη ἔβλεπε τὰ παράξενα μαῦρα σημάδια του!

Πολλὲς φορὲς μὲ λυπήσανε τὰ μαῦρα αὐτὰ σημάδια, καὶ πολλὲς φορὲς τὸ μικρό μου μυαλό, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας, μὲ στενοχώρια προσπαθοῦσε, σκυμμένο ἀπάνου στὸ ἀναγνωσματάρι μου, νὰ νοιώσῃ τὴ σημασία τους. Σὲ στιγμὲς ἀδυναμίας, θυμᾶμαι, ἐπιθυμοῦσα νὰ γύριζα δυὸ-τρία χρόνια πίσω· γρήγορα ὅμως μιὰ μικρὴ ἱκανοποίηση μοῦ ἔδινε θάρρος νὰ ἐξακολουθήσω. Ἔτσι ἔμαθα νὰ διαβάζω στὸ ἀγαπημένο αὐτὸ ἀναγνωσματάρι, ποὺ τώρα βρίσκεται πεταμμένο σὲ μιὰ γωνιά, μὴ χρησιμεύοντας σὲ τίποτα.

Τραγουδιστής

Η ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ

(τοῦ Andrieux).

Νὰ ζῇς γιὰ τὸν ἑαυτό σου, δὲν εἶναι τίποτα· πρέπει νὰ ζῇς γιὰ τοὺς ἄλλους. «Σὲ ποιὸν μπορῶ νὰ εἶμαι χρήσιμος, εὐχάριστος σήμερα;» Νὰ κάθε πρωῒ τί ἔπρεπε νὰ λὲς στὸ ἑαυτό σου. Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ φεύγῃ, εὐτυχισμένος 'κεῖνος στὸν ὁποῖον ἡ καρδιά του ἀπάντησε σιγά: «Αὐτὴ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τελειώσῃ, δὲν τὴν ἔχασα· χάρις στὶς φροντίδες μου, εἶδα σὲ μιὰ ἀνθρώπινη ὄψι, τὸ ἴχνος μιᾶς εὐχαριστήσεως ἢ τὴ λήθη μιᾶς λύπης.

Θρίαμβος τοῦ Δικαίου

ΕΛΠΙΣ

(Χαρισμένο στὴ Λέλα Κοντορίνη)

Ἐλαφρή—ἐλαφρὴ σὰν φύσημα ζεφύρου, κάτασπρη σὰ νεράϊδα, γρήγορη σὰν ἀστραπή.

Στὴ μέση τοῦ προσώπου της λάμπουν δυὸ ἀστέρια μὲ χρῶμα γαλανῆς ἐκστάσεως, ποὺ τὰ σκεπάζουν πλούσια μαλλιά, λαμπρὰ σὰν τὸν ἥλιο. Στὰ κρινοδάκτυλά της κρατάει ἕνα δοχεῖο μὲ ἕνα ποτό, βάλσαμο θαυμάσιο γιὰ τὸν πόνο. Κρατεῖ ἀκόμα ἕνα μπουκέττο ἀπὸ οὐράνια λουλουδάκια, ποὺ θέλει νὰ τὰ χαρίσῃ σὲ κάθε θλιμμένη ψυχή, σὲ κάθε λυπημένο. Ἡ σκέψη της κι' ἡ δουλειά της αὐτὴ εἶναι: πῶς θὰ δείξῃ στὸ ναυαγὸ ἥσυχο κι' ἀκύμαντο λιμάνι, πῶς θὰ φανερώσῃ ἕν' ἀστεράκι μιανῆς μέλλουσας εὐτυχίας σὲ μιὰ ὕπαρξη ἑτοιμοθάνατη. Ἔχει τόση καλωσύνη στὴ ψυχή της, ποὺ κι' αὐτὸν τὸν τάφο μας τὸν δείχνει ὄμορφο καὶ ἥσυχο, σὰν ἕνα ποθητὸ λιμάνι. Φτερουγίζει παρήγορη στὶς κλίνες ἐκείνων ποὺ χαροπαλεύουν. Ἡ Πίστις καὶ ἡ Ἀγάπη τρέχουν μαζί της στὸ παλάτι τοὐρανοῦ καὶ τῆς φωνάζουν: «ἀδελφή μας!» Καὶ ὁ Πλάστης, τηνὲ νόμασε Ἐλπίδα.

Ἱέρεια τοῦ Πόνου

ΚΟΡΟΦΕΞΑΛΑ

1.—Διαγωνισμός..... Συνωμίας Ψευδωνύμων. Ἀποτελέσματα: Πρῶτο βραβεῖο (ἔχει νὰ λαμβάνῃ κτλ.) *Μπαρουτογαλουχηθεῖσα Λαπερία.* (!)

Δεύτερο: *Ἀπελευθερωμένο Ἀϊδονόπουλο*, καὶ *Σφαιροτρυπημένη Κυανόλευκη.* (!)

Τρίτο: *Αἱματοκυλισμένο Δάβαρο.*

Μακρότατα . . . συγχαρητήρια, Βραβεῖα . . . . . περισυνά!!.

2.—Ὡς τώρα, εὐτυχῶς, δὲν εἴχαμε στὸν Διαπλασιόκοσμο, εὐτυχῶς λέμε, κανένα κροῦσμα . . . «*Φιλολογικῆς ἀσυνειδησίας*». Καλὰ ποὺ τὦπε ὁ Κος Φαίδων, θὰ χάλασε κόσμος! Παρντόν, ἤθελα νὰ πῶ ὀρθώθηκε (;.!.)

3.—Τώρα κοντά, ἐπέτειο τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ . . . . Νείλου (;!) ἡ γιορτάζει ὁ ὑποφαινόμενος.... καὶ . . . . ὁ διαγωνισμὸς τῆς Μαθηματικῆς Μαῤῥάτας!!!

Νεῖλος

ΔΥΟ ΦΑΙΔΡΑ

Μιὰ μέρα χειμωνιάτικη, ἕνας δάσκαλος ρώτησε ἕνα μαθητή, πῶς λένε Λατινικὰ τὴ λέξη «ψῦχος».

«Ὤ, κύριε, ἀπαντάει τὸ παιδί, ἴσα ἴσα αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴν ἐξέχασα καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴ θυμηθῶ· τὴν ἔχω ὅμως στὴν ἄκρη... τῶν δακτύλων μου».

Ἕνας κοσμογυρισμένος, ποὺ διηγόταν στοὺς φίλους του τὰς περιπετειῶδες του, τοὺς εἶπε ἀνάμεσα στ' ἄλλα, πῶς, ὅταν ἤτανε στὴν Ἀραβία, κατόρθωσε αὐτὸς κι' ἡ ὑπηρεσία του νὰ κάμουν δέκα πέντε ληστρικοὺς Ἄραβας νὰ τρέξουν. Οἱ φίλοι του, ἔκπληκτοι γι' αὐτό, τὸν ἐρώτησαν πῶς τὸ κατόρθωσε. Κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε: «Νά! ἁπλούστατα: ἐμεῖς, μόλις τοὺς εἴδαμε, ἀπὸ τὸ φόβο μας τὸ βάλαμε στὰ πόδια· καὶ 'κεῖνοι μᾶς πῆραν ἀπὸ πίσω».

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ] ***Περσεύς***

ΩΣ ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ...

Ἕνας καμπούρης σταματᾷ ἕνα ἱεροκήρυκα, ποὺ μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὸν ἄμβωνα, καὶ τοῦ λέει:

—Πάτερ, σεῖς κηρύττετε, ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὰ πάντα εἰς τὴν ἐντέλειαν. Παρατηρήσατε ἐμέ, πῶς εἶμαι δημιουργημένος!

Ὁ ἱεροκήρυξ τὸν παρατηρεῖ καλὰ κι' ἔπειτα τοῦ λέει:

—Φίλε μου, μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν σᾶς λείπει τίποτε... Ὡς καμπούρης, εἶσθε δημιουργημένος εἰς τὴν ἐντέλειαν!

Μεγάλη Ἰδέα

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟΡΙΕΣ

Γιατὶ νὰ λέμε *μανάβης* κι' ὄχι... *μαβύνης*;

Γιατὶ *σέλινον* κι' ὄχι *σέδενον*;

Γιατὶ *ἀχλάδι* κι' ὄχι *ἀχξύδι*;

Γιατὶ *σηκοτάκι* κι' ὄχι *κατοστάκι*;

Γιατὶ *κεραμύδι* κι' ὄχι *κερασπερίδι*;

Ἀνθισμένη Βαμβακιά

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά:—Ὡραῖα, Τάκη! Ἐπιτέλους τὤσπασες! Ποτὲ δὲν κάθεσαι ἥσυχος! Τὸ βράδυ ἅμα ἔλθῃ ὁ πατέρας σου, θὰ τοῦ τὸ πῶ.

Ὁ Τάκης:—Χμ! καλὰ λένε πὼς ἐσεῖς οἱ γυναῖκες δὲν μπορεῖτε ποτὲ νὰ κρατήσετε ἕνα μυστικό!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ *Ροδινοῦ Κάλυκος*

***

—Ἠπειρωτάκι, σοῦ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμό μου;

—Δὲν ξέρω... Νὰ ρωτήσω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μέλλον τῆς Ἑλλάδος

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν ***Αἰγύπτῳ*** καὶ ***Κύπρῳ*** Συνδρομηταὶ ἠμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διαταχτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 11 Αὐγούστου 1920

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὔκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἅμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.

ΠΟΛΛΟΙ νέοι φίλοι μου, ἅμα ἔμαθαν πὼς ἔχουν καιρὸ γιὰ ξεσπάθωμα, ἄρχισαν νὰ ξεσπαθώνουν γενναῖα. Ἂς πάρουν λοιπὸν τὰ μέτρα τους οἱ παλαιοί, μήπως κανένας ἀπὸ τοὺς νέους τοὺς ξεπεράσῃ. Πιὸ κατάλληλη ἐποχὴ γιὰ ξεσπάθωμα εἶναι βέβαια τὸν χειμῶνα, ποὺ ἔχει σχολεῖο. Ἀλλὰ καὶ τὸ καλοκαῖρι μπορεῖ κανεὶς νὰ βρίσκῃ παιδιὰ στὰ ταξεῖδια, στὰ λουτρά, στὰ ἐξοχικὰ κέντρα, παντοῦ. Δηλαδὴ φθάνει νὰ θέλῃ...

Πολλοὶ ἐπίσης μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ τὸ ὑπόλοιπο τῆς συνδρομῆς των. Τοὺς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ παρακαλῶ πάλι ὅλους ὅσοι τὸ καθυστεροῦν, νὰ μὴν ἀργήσουν νὰ τὸ στείλουν.

Ὡραῖα μοῦ περιγράφεις, *Μυοσωτίς*, τὸ ταξεῖδι σου στὸ Μ. Σπήλαιον καὶ στὴν Ἁγία Λαύρα. Εἶχες καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ μὲ ἀποζημίωσες. Γιατὶ μοῦ φαινόταν πὼς ταξείδευα κι' ἐγὼ καί, μέσα 'ς αὐτὴ τὴ ζέστη, αἰσθανόμουν τὴ δροσιὰ τοῦ ὕψους τῶν χιλίων μέτρων, τῶν ἐλατοφύτων βουνῶν καὶ τῶν ἀφθόνων νερῶν ποὺ μοῦ περιγράφεις. Σοῦ ἔστειλα τετράδια.

Ἄγνωστε, ὁ κ. Ξ. ἔλαβε τὰ ποιήματα ἐκεῖνα, ἀλλὰ δὲν εὐκαίρησε ἀκόμη νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ. Κι' ἐπειδὴ ἴσως θἄργοῦσε πολύ,—νἄξερες πόσα τέτοια γράμματα τὸν περιμένουν!—μὲ παρακάλεσε νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ποιητής, ἀπὸ τώρα τουλάχιστο, δὲν δείχνει τίποτα. Γράφει πράγματα κοινότατα καὶ μὲ τρόπο ὁλωσδιόλου ἄτεχνο. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἀργότερα δὲν μπορεῖ νὰ γράψῃ καὶ καλύτερα.

Ἡ ἀγαπητή μας *Γκραζιέλλα*, — Δήμητρα Θεοδωρίδου, — μοῦ ἀναγγέλλει ἀπὸ τὸν Βόλον ὅτι ἀρραβωνίσθηκε μὲ τὸν ἐκεῖ πρωτοδίκην κ. Ἐμμανουὴλ Τσουδερόν, τῆς γνωστῆς κρητικῆς οἰκογενείας. Σᾶς τὸ ἀναγγέλλω κι' ἐγὼ μὲ τὴ μεγαλύτερη χαρὰ καί, ὅπως μοῦ γράφει ἡ ἴδια, «σκορπῶ τὶς πιὸ θερμές μου εὐχὲς στὸ κατώφλι τῆς καινούργιας τῆς ζωῆς». Δὲν πιστεύω τώρα νὰ μὴν ξαναγράψῃ τίποτα γιὰ τὴ Σελίδα μας ἡ *Γκραζιέλλα*, ποὺ τόσο καλὴ ἐντύπωση ἔκαναν παντοῦ τὰ κομμάτια της. Ἔχει ἕνα ταλέντο, ποὺ θἆταν κρῖμα νὰ τὸ ἀφήσῃ. Ἔ, ποιὸς ξέρει ἀργότερα. Μπορεῖ νἀποκτήσω κι' ἐγὼ μιὰ ἐκλεκτὴ συνεργάτρια...

Ὅλαι αὐταὶ αἱ λύσεις, *Στρίγγλα*, θεωροῦνται τυπικῶς λανθασμέναι. Ἀφίνω δὰ ὅτι μερικαὶ εἶναι καὶ ουσιαστικῶς, διότι ἄλλο ζητεῖται καὶ ἄλλο βάζεις. Γενικῶς, αἱ λύσεις πρέπει νὰ συμφωνοῦν *τελείως* μὲ τὰς δημοσιευμένας. Γι' αὐτό, ὅταν εἰς μίαν Ἄσκησιν ἐφαρμόζωνται καὶ ἄλλαι λέξεις, — εἰς τὰ Σχήματα κυρίως, εἰς τὰς Ἀκροστιχίδας κτλ.— ὁ καλὸς λύτης τὰς σημειώνει παραπλεύρως ὅλας κι' ἔτσι δὲν φοβᾶται νὰ χάσῃ καμμιὰ λύσι.

Ὅταν εἶσαι καλός, *Ὅμηρον*, ὁποια πόρτα κι' ἂν ἀνοίξῃς, — γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ κι' ἐγὼ τὴν παρομοίωσή του,—θὰ βρῇς ἀπὸ πίσω καλά. Εἶναι ὁλωσδιόλου περιττὸ νἀνησυχῇς τόσο, κι' ἀπὸ τώρα, τί ἐπάγγελμα νὰ διαλέξῃς κι' ἂν θὰ ἐπιτύχῃς 'ς αὐτό. Ὅποιο σοῦ ἀρέσει, καλὸ θὰ εἶναι καὶ θὰ ἐπιτύχῃς, ἀκριβῶς γιατὶ θὰ σ' ἀρέσῃ καὶ θἄχῃς τὸ ζῆλο ποὺ χρειάζεται.

Τὸ *Παλληκάρι τῆς Δοϊράνης* εἶχε μιὰ συζήτηση μὲ τὸν ἀδελφό του: Ἂν δὲν εἶναι κανεὶς δυνατὸς στὰ Μαθηματικά, μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα στὸν κόσμο; Ναί, ἔλεγε τὸ *Παλληκάρι τῆς Δοϊράνης*· ὄχι, ἀπαντοῦσε ὁ ἀδελφός του. Καὶ καθένας ἔμεινε μὲ τὴν ἰδέα του, ὥστε θέλουν τώρα τὴ δική μου. Τί νὰ τοὺς πῶ! Τὸ ζήτημα εἶναι πολύπλοκο. Βέβαια ποὺ καὶ χωρὶς γερὰ Μαθηματικά, πολλὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ στὸν κόσμο, καὶ νὰ διαπρέψῃ, καὶ νὰ δοξασθῇ μάλιστα. Ἀλλὰ πάλι, μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ ἕνα τέλειο ἀνθρώπινο μυαλό, ποὺ νὰ μὴν καταλαβαίνῃ τὴ λογικὴ τῆς λογικῆς, τὰ Μαθηματικά; Ἐγὼ τουλάχιστο, ἀπὸ ἕνα παιδὶ ποὺ βλέπω νὰ ἐννοῇ καὶ νἀγαπᾷ τὰ Μαθηματικά, *πάντα* περισσότερα περιμένω παρ' ἀπὸ ἕνα ἄλλο, ποὺ δυσκολεύεται νὰ τὰ μάθῃ καὶ τἀποστρέφεται...

Ἴζο ντ' Ὅρο, ἂν ἔχῃς δικά σου πράγματα, βγαλμένα ἀπὸ τὸ μυαλό σου, στέλνε μου. Γιατὶ αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔστειλες ὡς τώρα, εἶναι ἢ μιμήσεις ὁλοφάνερες, ἢ ἀντιγραφές. Τὸ λέγω γιὰ ὅλους: Ἡ Σ. Σ. Σ. εἶναι γιὰ ὅσους μποροῦν νὰ γράφουν πρωτότυπα ἢ νὰ καλομεταφράζουν ἀπὸ ξένες γλῶσσες, σημειώνοντες ἀπὸ κάτω, καθαρὰ καὶ τίμια: μετάφρασις.

Σοῦ εὔχομαι λοιπὸν καλὸ ταξεῖδι, *Δεῖνα*, καὶ περιμένω τὴν ἐπιστροφή σου μὲ τὰς ὡραίας ἐντυπώσεις ποὺ θὰ ἔχῃς. Στὶς δυὸ πρῶτες ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ὄχι, δὲν εἶναι. Στὴν τρίτη δὲν ἀπαντῶ καθόλου, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ φανερώσω ψευδώνυμο. Ὅσο γιὰ κεῖνο ποὺ ρωτᾷς ἂν ὑπάρχῃ, ὄχι, εἶναι ἐλεύθερο.

Ἀλήθεια, *Μή με Λησμόνει*, τρεῖς ἡμέρες κάνουν στὴν πόλη σας νὰ σᾶς φέρουν τὸ φύλλο, μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἀτμοπλοίου; Πολὺ ἀργοῦν οἱ εὐλογημένοι! καὶ θὰ μπορούσατε νὰ κάμετε κανένα παράπονο στὴ διεύθυνση τοῦ Ταχυδρομείου, μήπως εἶναι δυνατὸ νὰ μοιράζωνται τὰ φύλλα κάπως γρηγορώτερα.

Χαίρω πολύ, ***Ἀκτὶς Ἡλίου***, ποὺ ἀπεφάσισες νὰ νικήσῃς τὴ «φυσικὴ δειλία», καὶ νὰ μοῦ γράψῃς. Ἐλπίζω μάλιστα νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Κι' εὐχαριστῶ τὸ μπαμπᾶ, τὴ μαμμὰ καὶ τὴ θεία σου, ποὺ μιλοῦν τόσο καλὰ γιὰ μένα. Ὅσο γιὰ τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια», ἐννοῶ τὴν ἀνυπομονησία σου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἄλλο, παρὰ ὅτι ὁ Ρεμῆς κι' ὁ Ματτίας τελειώνουν καλά.

Ἕνα νοστιμώτατο μοῦ γράφει ὁ *Στέφανος Λύρας*. Μερικὰ παιδιὰ συζητούσανε γιὰ τὴ γλῶσσα. Ἀπάνω στὴ συζήτηση, ἕνας δημοτικιστὴς εἶπε 'ς ἕνα καθαρευουσιάνο: «Πές μου ἕνα συγγραφέα ποὺ νὰ γράφῃ σήμερα στὴν καθαρεύουσα!» Κι' ὁ ἄλλος ἀποκρίθηκε: «Νά ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ!»

Μοῦ φαίνεται, *Δεσποινὶς Ἀρλεκίνου*, πὼς οἱ πιὸ εὔκολες, γιὰ νὰ ἐννοηθοῦν, Ἀσκήσεις εἶναι ἡ Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων καὶ αἱ Ἀκροστοιχίδες μετ' Ἐλλιποσυμφώνου κτλ. Ἀρκεῖ νὰ συγκρίνῃς μιὰ μόνο μὲ τὴ λύση της, γιὰ νὰ καταλάβῃς ἀμέσως τὸ μηχανισμό.

Χαριτωμένος σήμερα ὁ *Ἄγγελος Ἐλευθερωτής!* Κάτω ἀπὸ ἕνα ἐξυπνότατο γράμμα, ἔχει κι' αὐτὸ τὸ Ὑστερόγραφο:

«Κανένα μου ἔργο στὴ Σ. Σ. Σ.;
Γιατί; . . . , . . .
«Μήπως; . . . . . .
«Καὶ γιατί; . . . . . .»

Πιστεύω νὰ διαβάσατε καλὰ τἀποσιωπητικά του. Κι' ἐγὼ τὰ διάβασα, ἀλλὰ λυποῦμαι ποὺ δὲν εἶμαι σὲ θέση νὰ τὸν πληροφορήσω. Μπορῶ νὰ θυμοῦμαι τί ἔγειναν καὶ γιατί, τρεῖς χιλιάδες κομμάτια Συνεργασίας;

Τὸ *Χιώτικο Τριαντάφυλλο* μοῦ γράφει: «Καλὲ εἶδες πόσες Δεσποινίδες ξεφύτρωσαν τώρα-τώρα στὸν κύκλο μας; Δὶς Ἀρλεκίνου, Δὶς Μάλιστα, Δὶς Φὸξ-Τρότ... ξέχασα καμμιά; Αὐτὲς ἔχουν ἀπὸ δυὸ φορὲς τὸν τίτλο, ποὺ ἐμεῖς οἱ ἄλλες τὸν ἔχουμε μιά. Μᾶς περνοῦν, βλέπεις!» Καλὰ ὅλ' αὐτά, μὰ ἄδικα παραπονιέται πὼς δὲν τῆς ἀπαντῶ. Ἐγώ; Ποτέ! Κι' ὅταν ἀκόμα δὲν ἔχω τόπο, πάντα θὰ τὴν ἀναφέρω στὰς Ὡραίας Ἐπιστολάς, γιατὶ πραγματικῶς *αἱ ἐπιστολαί της εἶναι ὡραῖαι!*

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: ***Νόρα, Ματωμένη Κυανόλευκος, Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, Ἀνθισμένη Ἄνοιξις, Νεῖλος, Λευτεριά, Κόδρος Β', Ἀετιδεὺς καὶ Οὐράνιος Θόλος.*** — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: (ἀπὸ συνδρομητὰς ποὺ στέλλουν πρώτην φοράν, διότι ἀπὸ τοὺς ἄλλους δὲν θὰ δεχθῶ παρ' ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου) «*Συμβουλαὶ σοφοῦ γιὰ τὰ παιδιά*».— «*Ἀπάντησις μικροῦ*». — «*Τὸ Φεγγάρι*» *κτλ.* — «*Λόγια ἀπὸ μιὰ διδασκαλία*». — «*Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιό μου*» *κτλ.* — «*Ἡ γυναῖκα*» *κτλ.*— «*Ἀϋπνία*» *κτλ.*— «*Τὸ πονετικὸ σκυλάκι*». — «*Ἡ γραία καὶ αἱ ὑπηρέτριαί της*».— «*Πόσο ἄλλαξα*» *κτλ.*—«*Ὁ χωρικὸς καὶ ὁ υἱός του*». —«*Μιὰ φωτιά*» *κτλ.*— «*Ἐντυπώσεις ἔκ τινος ταξειδίου*». — «*Γιατὶ πονᾷς*» *κτλ.*—«*Ὁ ἁπλοϊκὸς Νοέλ*». —«*Μιὰ νύχτα*».— «*Ἦταν τρελλή*». —Παιδ. Πνεύματα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: —«*Τὰ φτερὰ ποὺ ἀνοίγουν*». ***Καὶ τῶν δυὸ οἱ ἰδέες «κοινές» καὶ τῶν δυὸ ἡ στιχουργία μέτρια. Καὶ ὅμως φαίνονται γραμμένα ἀπὸ νέο ποὺ ἔχει ταλέντο καὶ ὑπόσχονται***

τὴν πιὸ ὡραία συνέχεια. — «*Ἀπέναντι στὸν Πόρο*». *Πολὺ αἰσθηματικὴ περιγραφή. Τἄψυχα ὁ* **Φρέντας** *τὰ βλέπει σὰν ἔμψυχα καὶ μᾶς μεταδίδει ὅλη τὰ συμπάθεια ποὺ αἰσθάνεται γι' αὐτά.* — «*Ἀγγελουδιοῦ ἐπιτάφιο*». *Καλό. Ἔχει καὶ μιὰ δική του λέξη (ἐγὼ τουλάχιστο δὲν τὴν ξανάειδα).* **ἠλιαχτίδα.**—«*Τριανταφύλλο-Ζωή*». *Δοκίμιο. Ἡ συντομία του τὸ ἔσωσε. Περιττὸ νὰ προσθέσω ὅτι δημοσιεύθηκε πρὸς ἐνθάρρυνση.*—«*Ἡσυχία*». *Ἔχει κάτι τὸ ἰδιόρρυθμο, μιὰ λεπτάντητα στὴν παρατήρηση καὶ μιὰ βαθύτητα στὸ αἴσθημα. Ὀχὶ ἀνάλογο ὅμως καὶ τὸ ὕφος.*—«*Εἶναι ὁ Κος. Παπούκας*». *Ἴσα-ἴσα σήμερα ὁ* **Τεύθρας** *μοῦ γράφει παραπονούμενος, ὅτι δὲν τοῦ ἐγκρίνω πολλὰ κομμάτια του. Νὰ αὐτὸ ποὺ τὸ βρῆκα νόστιμο καὶ τὸ δημοσίευσα. Ἄλλα του ὅμως δὲν μοῦ ἄρεσαν ... Μπορῶ, μοῦ φαίνεται, νὰ εἶμαι πιὸ αὐστηρὴ ἀπὸ ἄλλα περιοδικά, ποὺ ἐπικαλεῖται ὁ* **Τεύθρας.** *Καὶ μάλιστα 'ς ἐκεῖνους ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς μποροῦν νὰ γράψουν καὶ καλύτερα.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1920. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἄγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα : *Μπέμπες ἀ.* (ΝΙΚΤΣ). *Πυροβολιτάκι, ἀ.* (ΘΚ). *Μητέρα Ἑλλάς, ἀ* (παιδί της). *Μυστηριώδης Ἄγνωστος ἀ. Παλλάντιον ἀ.* (ΓΠ.) *Κώνωψ, ἀ.* (ΣΚ.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 Διὰ τὰς περισσοτέρας 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν ὁ *Ὀνειροτόλος* μὲ *Μεσσην. Ἀκτ., Κρῖνον. Ἄγγ. Φθιτ.*—τὸ *Μέλλον τῆς Ἑλλάδος* μὲ *Ἄνθημ. Ἄνοιξιν, Ἄγνωστ. Ἀμαζόνα, Μελαχρ. Λαίδ.*—ὁ *Μπέμπες* μὲ *Δδα Φόξτροτ, Γῶγ. τ. Παριζιάνον.*—ἡ *Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακίων* μὲ *Μαχαβαρ., Περουζέ, Ἄριελ, Ρεζεντᾶ.*—ὁ *Κόμης δὲ Κερκὸζ* μὲ *Κόμ. δὲ Λινιέρ, Δδα Ἀρλεκίνου, Ἡρωίδα Ἑλληνόπ.*—ἡ *Λευτεριὰ* μὲ *Ταπεινὸν Ἴον, Κυνέζον, Ἄριελ.*—ἡ *Νύμφη τοῦ Μόσους* μὲ *Ἀνφὰν Γκατέ, Σωφραζέτ., Τάδε, Μαχαβαρ., Ραφαέλλαν, Κολομπίναν, Γιοῦντεξ, Ξεπ. Λόρδον.*—τὸ *Ἔνδοξο Μεσολογγιτάκι* μὲ *Ἀήτ. Εὐζωνάκι, Κῦμα τ. Αἰγ., Ἀέτρ. τ. Μουσικ.*—τὸ *Μικρόβιον τῆς Γρίπσης* μὲ *Πετ. Νεράϊδα, Κόρην τῆς Ἰωνίας, Ἀνφὰν Γκατέ, Γεροντοπαλ., Γεροντοκ., Ἰουλιέτ., Κανένα, Λιλίκαν.*—ἡ *Ἱππότης τῶν Χρυσανθέμων* μὲ *Λευτεριά, Δεῖνα, Ἱππότην δὲ Βοῦρύ.*—*Ἴρμα ἡ Τσιγγάνα* μὲ *Γιοῦντεξ, Φάντε Μπαστ., Μικρὸν Ἀριστοκρ., Μαχαβαρ.*—ὁ *Ἰάκωβος ντὲ Τρεμὲζ* μὲ *Ἔξυπ. Βλάκα, Ραφαέλλαν, Ἀκιράμ, Φριδολίνην.*

Ἡ Διάπλασις *ἀσπάζεται τοὺς φίλους της* : *Ἀγόριμ.* (ὄχι, δὲν πλήρωσα τίποτα· στὰ Μ. Μ. μπορεῖς νὰ ὑπογράφεσαι ὅπως θέλεις· φθάνει νὰ βάζῃς καὶ τὸ ψευδώνυμο μὲ τὸ ὁποῖον σοῦ ἔγινε ἡ πρόταση·). *Αὔραν τῶν Κλεφτῶν* (δὲν εἶμαι τῆς γνώμης, διότι ἄλοι οἱ ὅμοιοι ἀπέτυχαν·) *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο* (καλῶς ἦλθες· περιμένω τὴν ἀδελφή σου·) *Φαμπιάνον Ροστὰν* (σὲ συγχαίρω κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Νύμφην τοῦ Δάσους* (ἔστειλα 10 κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Δικλάνον* (τὰ περισσότερα παιδιὰ ξέρουν γαλλικά· ἔπειτα δίκιο εἶναι, νὰ ἔχῃ περισσότερες λύσεις ὅποιος ξέρει καὶ γαλλικά, ὅπως ἔχει ὅπο ος ξέρει καλύτερα Γεωγραφία, Ἱστορία, Μυθολογία κτλ. ἐνῷ πάλι δὲν ἔχει καμμιὰ ὁποιας δὲν ξέρει τίποτα!) *Ἄλεξ* (δὲν ἐνεκρίθησαν· δὲν ξέρεις ἀκόμη νὰ γράφῃς στίχους· ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι καμμιὰ ντροπή· δὲν ξέρουν κι' ἄλλοι, πολὺ μεγαλύτεροι σου...) *Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες* (μὲ τὸν τίτλο «Στάχυα καὶ Παπαροῦνες» ὁ κ. Ξ. εἶχε σκοπὸ μιὰ φορὰ νὰ ἐκδώσῃ δυὸ-τρεῖς τόμους μὲ διάφορα ἄρθρα του, κριτικὰ κτλ. ἀλλὰ δὲν εὐκαίρησε νὰ τὰ μαζέψῃ κι' ἡ ἔκδοσις ἀνεβλήθη·) *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου* (μὰ αὐτὸ κάνω πάντα· ἅμα ἀνακαλυφθῇ κανεὶς ὡς ἀντιγραφεύς, δὲν τοῦ ξαναδημοσιεύω κομμάτι στὴ Σελίδα γιὰ πολὺν καιρό·) *Ρεμβασμὸν Ψυχῆς* (ἐξιλεωμένη· καὶ τὰ περιμένω·) *Σβέντζον* (πάει καλά!) *Λυοσαμένου Σκύλλον* (ἔστειλα· χαίρω πολὺ ποὺ ἔγεινες καλά·) *Θαλασσοποῦλι* (πὲς τοῦ μπαμπᾶ ὅτι περιμένω καὶ τὸ τέλος· δροσερὸ καὶ χαριτωμένο, τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολύ· γράφε μου)· *Μύρμηκα* (δὲν παραπετάχθηκαν, ἔννοια σου· χαιρετίσματα στὰ Διαπλασόπουλα ποὺ μαζεύονται στὸ δάσος τοῦ Ξυλοκάστρου·) *Νεαρὸ Ἠπειρωτάκι* (αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω ἀκόμη· θὰ τὰ διαβάσω ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά τους·) *Ρόδινον Κάλυκα* (αὐτὰ ὅλα τὰ λέγει ὁ Ὀδηγός·) *Γυμνασιόπαιδα* (εἶδες ὅτι σοῦ ἀπήντησα·) *Σεληνόλουστο Ἀκρογιάλι* (ὄχι, μόνον τῆς Β'. Περιόδου·) *Σμυρναῖκο Ἀκρογιάλι, Πριγκήπισσαν τῶν Δολλαρίων, Κόντε-Κουρούπην* κτλ. κτλ.

Μέλλον τῆς Ἑλλάδος, Πυροβολιτάκι, Ὑπερασπιστὴ τοῦ Σουλλίου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ).

Γλυκὺν Ζέφυρον, ***Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν,*** *Κόμητα δὲ Κερκὸζ* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν **10ην Αὐγούστου,** θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου **(1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἐννέα: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος καὶ 24ος.—Ἕκαστος τόμος *δραχ. 5,* ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 5,30* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 5,60* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.**

Τῆς Β' Περιόδου **(1894—1919) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραφος *δρ. 15* καὶ ραμμένος *δρ. 17.* Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ *50* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *1,50* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *1,50* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 189ου Διαγωνισμ. Λύσεων Ἰουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

530. Λεξίγριφος Λογοπαικτικός

Πῶς μοῦ φαίνεσαι γελοῖος
Κώμη νὰ μοῦ λὲς ἡ Κῶς!
Τὸν ἀγράμματο μοῦ κάνεις,
Ἄλλα εἶσαι κωμικός
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα

531. Στοιχειόγριφος

Μιὰ γυναῖκα τῆς Γραφῆς
Γιὰ ο ρα ἕνα ξὶ ἂς βάλῃ
Κι' ἔντομο μακρούλι ε θὺς
Μὰ φθοροποιὸ προβάλλει.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Διαβολόπαιδο

532. Μεταγραμματισμός

Τοῦ Αἰγαίου εἶναι νησί·
Τὸ λαιμό του λίγο ἀλλάζω,
Καὶ ἀμέσως κάτι τί,
Ἀπὸ σπίτι, παρουσιάζω,
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ζωκυνθ. νὸ Διαβολάκι

533. Ἀναγραμματισμός

Πόλη σπουδαία ἰταλική·
Τὴν ἀναγραμματίζω
Κι' ἀρχαῖο ὅπλο, ἀμυντικό,
Ἀμέσως σχηματίζω.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπερηφ. Ἑλληνίδος

534. Μωσαϊκόν.

Ὁ Κίμων, ὁ Σωκράτης
Μαζὶ κι' ὁ πέρσης Δᾶτις,
Ὁ Στράβων, ὁ Κλεισθένης,
Ὁ ρήτωρ Δημοσθένης,
Δὲν ἔχουν δυσκολία
Νὰ συνεισφέρουν ὅλοι,
Γιὰ νὰ γενῇ μιὰ πόλη
Γνωστὴ στὴν Ἰταλία.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ

535. Γωνία

* + * * * * = Ἔντομον βλαβερόν.
* * + * * * = Χριστιαν. ἀρε ή.
* * + * * = Ἱέρεια.
* * + * * * = Μέρος τοῦ ἀρότρου.
* + * * * * = Οὐράνιον σῶμα.

Οἱ σταυροὶ φυτὸν ἀπαντόμενον συνήθως εἰς τοὺς φράκτας.
Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ

536—537. Μεταμορφώσεις

1.—Τὸ *χῶμα* δι' *7* μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *λίθος.*

2.—Ἡ *ἕξις* δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *φύσις.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνεμοστροβίλου

538. Ἐπιγραφή

Ν Ι Ο Ν Μ
Ψ Ν Ο Α Η
Α Μ Τ Μ Α
Η Α Ο Ν Ψ
Μ Ν Ο Ι Ν

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

539. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τὰ ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

Νότος, πεδιάς, δένω, πλάγιος, πλατύς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τ. μημένο Τουφέκι

540. Μικτόν.

θντ - ς - πν - σ - 6μ
ἀεει - ο - ο - ηα

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαραμένο Φιόρι

541. Γρίφος

τι θε
τι τι θε θε
Ζην μάχ
τι τι θε θε
τι θε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνακατοσούρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 28.

326. Χαμαιλέων (χαμαί, λέων.) — 327. Γρῦψ-γύψ.-328. Κίμων-Τίμων.—329. Ρόδος-δδός.

330 Α ι Τ Ω Λ Ι Α 331—335. Διὰ τοῦ
Ι Ο Υ Κ Ἀν: Ἄνδρος,
Τ Ο Υ Ρ Κ Ι Α Ἰρὰν, κρέ-
Ω Ρ Α Ρ νος, ἄνθας
Α Υ Κ Α Ι Ο Ν ἄνω.-336. Χρ ό-
Ι Ι Ο Α νου φείδου.
Α Κ Α Ρ Ν Α Ν (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον, λαμβανομένου ἑνὸς γράμματος ἐξ ἀριστερῶν καὶ ἑνὸς ἐκ δεξιῶν.) — 337. Τὸ λαμκωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν. — 338. ΝΕΣΣΟΣ (Νέρων, Ρέντ.ος, ΡωΣσία, Βερ-Σαλλίαι, Ἀντιόπη, Καραΐσκάκης.)—339. Λύετε τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. —340. Τῆς παιδείας αἱ ρίζαι πικραί (τ' ἐς πε - διά - σε ρι τε - πι κρέ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὰς στίχος δρ. 1.]

[Κ'—231]

Β'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ. ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν ποιήματος. Θέμα κατ' ἐκλογήν. Θὰ βραβευθῆτε. Ἀπαντήσεις ἕως 31 Σεπτεμβρίου. Ἀποστείλατε: Βάνδα Μόντη, P. R. Ἀθῆναι.

Δεσποινὶς Ἀρλεκίνου

[Κ'—232]

Ἐπιστρέφας ἐκ *Λουτρακίου*, συνεχίζω τὴν ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν καὶ καρτποστάλ καὶ μὲ ὅσους καὶ ὅσας περάσανε τὸ φετεινὸ καλοκαίρι στὸ *Λουτράκι.* Γράψατε: ***Δημοσθένην Α. Κουζέ ἠν, Γραμματικὸν (Μεσολογγίου).***

[Κ'—233]

Στὴν *Ἀνθεμίδα* γιὰ τὴ γιορτή της χίλιες ἀδελφικὲς ε χές. — *Τριανταφυλλένια, Χιώτικο Τριαντάφυλλο.*

[Κ'—234]

Φίλες Κορφιατοπούλες,
Ἀπ' τὴν πατρίδα μου Κεφαλονιά
Σᾶς στέλλω χίλια φιλιά.
Δεχθῆτε τα ευθύς.
Ἀπὸ τὸ ***Ρεμβασμὸ Ψυχῆς***

[Κ'—235]

Θαλασσία Αὔρα, ὀλόθερμες εὐχὲς στὴ γιορτή σου. ΑΕΥΤΕΡΙΑ

[Κ'—236]

Ξεπεσμένε ***Λόρδε, δέχεσαι*** ἀντιπολαγὴν ***Μ. Μυστικῶν;***

Τρελλὸς Παλιάτσος

[Κ'—237]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΒΡΟΝΤΗ,,

Νέε πρόεδρε τῆς κρατιστάτης «*Νίκης*», ἀκόμη αἱ ἐκπλήξεις; Περιμένομεν καὶ τὴν ἰδικήν σου παραίτησιν.

ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

[Κ'—238]

Νέλκε, *Ρεζεντά, Ὠχρὰ Ἀνάμνησις, Πτωχὴ Ἀριστοκράτις, Μεγάλη Ἑλλάς,* διὰ τὴν ἑορτήν σας πολλὰ εὐχὰς ἀπὸ τὴν:

ΠΡΑΣΙΝΗ ΠΡΙΓΓΙΠΙΣΣΑ

[Κ'—239]

Γεροντοκόρη, *Γεροντοπαλλήκαρο,* βλέπετε ὅτι πάλιν δὲν μοῦ ξεφύγατε;

Πράσινη Πριγκίπισσα

[Κ'—240]

Θρίαμβε τοῦ *Δικαίου,* ἔχουμε ἀνταλλάξει Μ. Μ. — ***Σωφραζέττα***

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3—Τηλέφ. 11-99.—Ἀριθ. ἐντύπ. 4725